

வநஞ்சுல்நிறைந்தவள்

சீ. சிவநாசர்

.811.
✓

நெஞ்சில் நிறைந்தவள்

சமூக நாவல்

‘மாலா நீ என்னை மறந்துவிடு’

ஆசிரியர்:

சீ. சிவஞானசுந்தரம்

VIJAYALUCKSHMI BOOK DEPOT
248, Galle Road,
WELLAWATTE
PHONE 88939.

275620

‘ஸ்ரீகாந்த கமல பவனம்’

ஏழாலை மேற்கு, சன்னாகம்

முதற்பதிப்பு: ஜூலை 1966

விலை ரூபா 1-25

சமர்ப்பணம்:

நம் நாட்டு
நூல்களுக்கும் — எழுத்தாளர்கட்கும்
ஆதரவும் மதிப்புமளிக்கும்
அன்புப் பெருமக்களுக்கு.

வேளியீடு:

ஸ்ரீ காந்த கமல பவனம்
ஏழாலை மேற்கு, :: சுன்னாகம்.

பதிப்புரிமை: ஆசிரியர்க்கு.

அச்சுப் பதிவு: ஆனந்தா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

சிறந்த எழுத்தாளரும்
“தீபம்” பத்திரிகையின் ஆசிரியருமான
திரு. நா. பார்த்தசாரதி அவர்களின்
வாழ்த்துரை.

திரு. சிவஞானசுந்தரம் அவர்களுக்குத் தமிழ் எழுத்துத் துறையில் இருக்கும் ஆர்வமும் பற்றும் போற்றுதற் குரியவை. அவருடைய “நெஞ்சில் நிறைந்தவள்” என்னும் நாவல் வெளிவர இருப்பதாக அறிகிறேன். எதிர்காலத்தில் பல நல்ல நாவல்கள் ஆக்குகிற ஊக்கமும், திறனும் வாய்க்கப் பெற்றுப் புகழ்பெற இந்நாவலால் வழி பிறக்க வேண்டும் என்பது என் வாழ்த்து.

‘தீபம்’ காரியாலயம்,
சென்னை - 2.

28-7-66.

அன்புடன்
நா. பார்த்தசாரதி

வணக்கம்.

திருமண வீட்டுக்குச் செல்கிறோம். அங்கே பலவிதக் கறிகள் - நெய்விடப்பட்ட பருப்பு சகிதம் சாப்பிடுகிறோம். போதாதற்கு ருசிமிக்க பாயாசம் வேறு கிடைக்கிறது. ஆஹா! என்ன பிரமாதம் சாப்பாடு! என்று மகிழ்ந்து கொண்டே திரும்புகிறோம். ஆனால் இத்தனைக்கும் எத்துணைச் செலவேற்பட்டிருக்கும்; ஏன் அப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணிப் பார்ப்பதேயில்லை. அந்த போலத்தான் சிறு கதைகள் - நாவல்கள் - நாடகங்கள் என்ற பலவகைப்பட்ட படைப்புக்களையும் படிக்கிறோம். படிப்பதுடன் அதுவும் முடிந்துவிடுகிறது. அவற்றில் காணப்படும் கருத்துக்களென்ன; என்ன நோக்கத்துக்காக அவை எழுதப்பட்டுள்ளன என்று சிந்திக்கத் தவறி விடுகிறோம். அதுமட்டுமல்ல படம் பார்ப்பதில் கோஷ்டிமனப்பான்மை வளர்வது போல இங்கும் ஏற்படுகிறது. ஆனால் இவைகளை எழுதி வெளியிடுவதில் எழுத்தாளன் என்ன சிரமங்களை அடைந்திருப்பான் என்று கூட எண்ணுவதில்லை. அப்படியிருக்கையில் இங்கு என்ன எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்கள்? இவர்களுக்கும் எழுதத் தெரியுமா என்று வேறு கேட்டு விடுகிறோம். இதுவே சிறிது சிந்திக்கவேண்டியுள்ளது—

குழந்தை பிறந்தவுடனே நடந்து விடுவதில்லை; ஒரு பாடத்தில் சைபர்புள்ளி எடுக்கும் பிள்ளை நூறு புள்ளிகளைப் பெறும் நிலை வராது போவதில்லை. இவற்றிற்குக் காரணம் அநுபவம் - ஊக்கம் - ஆதரவு. இதிலே ஊக்கமும் ஆதரவும் பிரதானம். பின்னால் அநுபவம் வந்துவிடுகிறது. ஆனால் நம் நாட்டைப் பொறுத்தவரையிலே ஊக்கம் ஆதரவு கொடுத்து உயர்த்த முன்வருவது இன்னும் செயலளவில் வரவில்லையென்றே கூறமுடியும். சொல்வது எளிது. ஆனால் செயல்படுத்துவது.....

இந்த நாவல் சமூகத்தில் பத்திலொரு பங்கு சிந்தனையைத் தூண்டுமாயின் அதுவே இந்நூலின் பெரு வெற்றி.

இந்நூலுக்கு வாழ்த்துரை யளித்த 'தீபம்' ஆசிரியர் நா. பார்த்தசாரதி அவர்களுக்கு என் இதயங்களிந்த நன்றி. நூலை அழகிய முறையில் அச்சிட்டுத் தவிய ஆனந்தா அச்சகத்தினருக்கும் என் நன்றி.

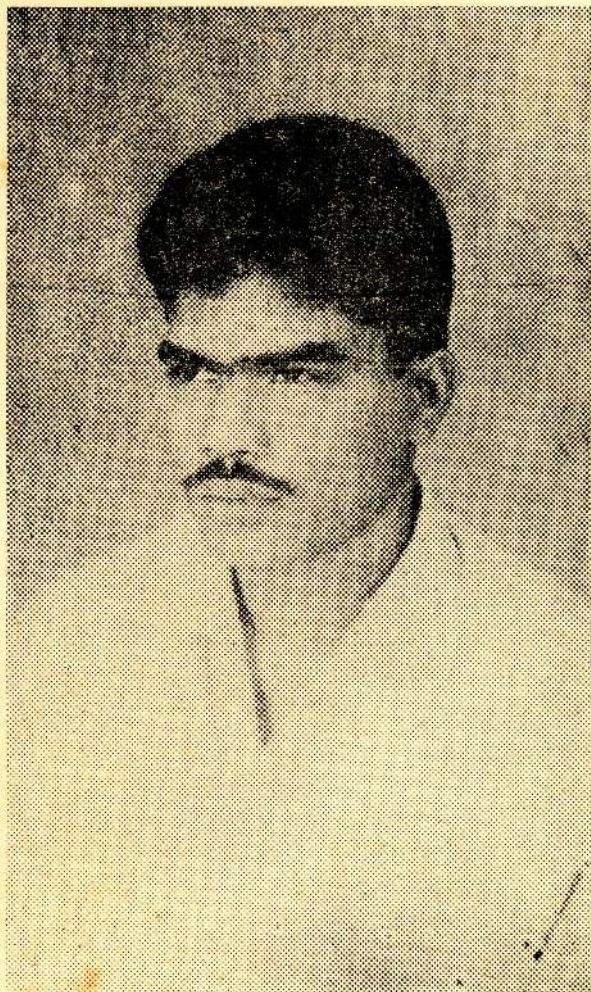
“ஸ்ரீகாந்த கமல பவனம்”

ஏழாலை மேற்கு, சுன்னாகம்:

இலங்கை - 3-8-66.

—சீ. சிவஞானசுந்தரம்

இந்நூலாசிரியர்

திரு. சி. சிவஞானசுந்தரம்

உள்ளடக்கம்

	பக்கம்
1 உறவும் முறிந்தது	7
2 அநுபவம் புதிது	15
3 சந்திப்பு	19
4 மலர்ந்த வாழ்வு	22
5 புதிய உறவு	33
6 எதிர்பாராதது	40
7 தாயும் மகனும்	48
8 நீங்காத நினைவு	62
9 சரிந்த கோட்டை	65
10 புதிய சூழ்நிலை	71
11 இதுதான் விதியா	76
12 இதுதான் முடிவு	79

நெஞ்சில் நிறைந்தவள்

1. உறவு முறிந்தது

மனிதன் தன் அறிவுக்கும் முயற்சிக்கும் எட்டியவரையில் தன் பெயரை நிலைபெறச் செய்யத் துடிக்கிறான். ஒரு சிலர் தம்இச்சையும் ஆசையும் அடங்கவேண்டுமென்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு அலைபாயும் தம் மனைத்துடன் அதற்காகத் துடிப்புடன் செயல்படுகின்றனர். இந்த நிலையுடையவர்களை எவருடைய புத்திமதியும் அசைக்க முடியாது. அவர்கள் தாங்களாகத் தங்கள் பிழையுணர்ந்து திருந்தினாலொழிய அவர்களை எவ்விதத்திலும் மாற்றவே முடியாது;

பணம்-பதவி-அந்தஸ்து என்பவை ஒன்றுடனொன்று ஒட்டிப்பிறந்தவையென்றே சொல்லலாம். இந்த மூன்றும் ஒருவனிடம் அமைந்துகொண்டால் அவன் எதைச் செய்யவும் தயங்கமாட்டான். பணம் இருக்கிறது அவனைக் காப்பாற்ற; பதவியிருக்கிறது வசதிப்படி செய்ய; அந்தஸ்து இருக்கிறது எல்லாவற்றையும் மூடிமறைக்க; இதனால் எமக்கும் மேலே ஒரு சக்தி உண்டென்பதை அவன் மறந்து விடுகின்றான். இதனால் அவன் வாழ்வு பாழாகிவிடுகிறது.

சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் ஒருவனைத் திசைமாறச் செய்யும் வல்லமைகொண்டவை. இவற்றினால் நிரபராதி குற்றவாளியாக்கப்படுகிறான். குற்றவாளி - அதாவது தண்டனை பெறவேண்டியவன் தப்பித்துக் கொள்கிறான். சந்தர்ப்பம் - சூழ்நிலை யிரண்டிற்கும் அடிமைப்பட்டு விடுவனவே தன் நிலை மறந்து - சுயமிழந்து இழிகேடாக நடந்து

வாழ்க்கை யென்பது ஒரு பாடம் என்பதை யுணரமுடியாமல் அறிவைப்புதைந்து போகும்படி ஆக்கிவிடுகின்றான்.

மனிதனைக் கொல்லும் வியாதிகளில் சந்தேகம் முதலிடம் வகிக்கிறதென்று கூசாமல் சொல்லலாம். இதற்கு எத்தனையோ உதாரணங்கள் உண்மைச் சம்பவங்களின் மூலமாகக் கூறமுடியும். ஏன்? தன் அண்ணனின் மணவிழாவிடமாக மட்டுமின்றி அவன் உயர்வுக்குமாக அல்லும் பகலும் அயராது உழைத்த பார்த்திபன், தமையனின் மணவிழாச்சந்தடி குறையுமுன்னமே எவருக்கும் சொல்லிக்கொள்ளாமல் கடும் பனிக் குளிரையும் உதறி விட்டு ஓடும் ரயிலில் பிரயாணம் செய்யக் காரணமே இந்தச் சந்தேகம்தான்.

ஓடும் ரயிலில் இருந்த அவன் மனமும் ஓடிக்கொண்டேயிருந்தது. வெளியில்வீசிய இளங் குளிக்காற்றுத் திறந்துகிடந்த கதவின்வழியே புகுந்து கதவோரமாக உட்கார்ந்திருந்த பார்த்திபனைப் 'போர்த்துப்படு' என்று சாலம் காட்டியது. அவனை அப்படியான பனியும், இளங்குளிரும் சேர்ந்தபின்னிரவில், தூர விலகிநிற்கும் போர்வையை இழுத்துக் கை, கால், கழுத்து என்பனவற்றை மூடிப் போர்த்து அந்த இதமான சூழ்நிலையின் அரவணையில் அவன் துயின்றெழுந்த நாட்கள் இன்னும் பசுமையாய் அவன் நினைவில் நின்றன. ஆனால் அந்த நினைப்பில் மூழ்க விடாது அவன் மனம் எங்கோ அவனை இழுத்துச்சென்றது.

வசதியான ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்திருந்த பொழுதிலும், தன் தாயின் அண்ணனுக்குப் பிள்ளையில்லை என்ற காரணத்தால் அவர் வேண்டுகோளுக்கும் ஆசைப் பேச்சிற்கும் அடிபணிந்த தன் அன்னையின் சொல்லைக் கடக்க விரும்பாமல், தன் சுற்றாடலை மறந்து மாமனுடன் வாழ்ந்தான் பார்த்திபன் சிலகாலம்.

மாமனுக்கு வாய்த்திருந்த மனைவியோ மனைவாழ்க்கைக்கேற்ற குலமகள் அல்ல; தன்சொல்லின் தாளத்திற்

கேற்பக் கணவனை ஆட்டி வந்தாள் அவள்: இதற்குரிய புதிரை அவிழ்க்கமாட்டாமல் நின்ற பார்த்திபனை அங்கு நிர்மலா என்ற இளம் பெண் அவன் மாமியை அம்மா என அழைக்கும் விந்தை வேறு ஆட்டிவைத்தது.

தன் சொந்த வீட்டில் தான் சாப்பிட்ட கோப்பையைக் கழுவி அறியாத வகையில் செல்லமாக வளர்க்கப்பட்ட பார்த்திபன், மாமன் வீட்டு வேலைக்காரிக்கு உதவியாக இருக்கும் நிலைக்கும் தன் மாமி நீலாவினால் ஆக்கப்பட்டான். பாடசாலைக்குச் செல்லுமுன்பும், சென்று வந்த பின்னும் மாட்டுத் தொழுவத்தை வேறு சுத்தம் செய்ய வேண்டியிருந்தது. தான் படும் கஷ்டங்களையெல்லாம் தன் தாய்க்கு எடுத்துரைத்து, தன் தாயின் அறியாமையைப் புலப்படுத்த எண்ணினான். ஆனால் அது விஷயங்களெல்லாம் தன் மாமிக்குத் தெரிந்தால் அதனால் தான் படவேண்டிய-அநுபவிக்கவேண்டிய தண்டனைகளை எண்ணி அமைதியாக இருந்து கொண்டான்.

ஒருநாள் பாடசாலையினின்றும் திரும்பிக் கொண்டிருந்த பார்த்திபன் தன் மாமன்வீட்டு வேலைக்காரியான இலட்சுமி தள்ளாடியபடியே ஒரு துணி மூட்டையைத் தலையில் சுமந்தபடி வருவதைக் கண்டான். அவளை அந்தக் கோலத்தில்காண அவன் மனது பொறுக்கவில்லை. மாமன் வீட்டினருக்கு அவள் வேலைக்காரியாக இருந்தபொழுதும் அவனுக்கு அவள்பெற்றதாய்போலவே யிருந்தாள். அவன் கஷ்டமான வேலைகளைச் செய்ய ஆளாகும் நேரமெல்லாம் அவனுக்காக அவளே அவைகளைச் செய்துவந்திருக்கிறாள். இந்தப் பாசத்தின் காரணமாக அவன், “ஏன்மமா இந்தக் கோலம்?” என அன்போடுகேட்டான். அவனுடைய அந்த அன்பான மொழி அவள் இதயத்தை நெகிழவைத்தது.

“தம்பீ! இன்றுடன் எனக்குச் சீட்டுக் கிழித்துவிட்டார்கள்” என்றாள் அவள்.

“என்ன! உண்மையாகவா? ஏன்? என்ன நடந்தது? நீயின்றிநானெப்படி அம்மா அந்தச் சிறுத்தையிடம் வாழ முடியும்? நீ என்ன செய்தாய் தாயே?” என்று அழுது கொண்டே கேட்டான் பார்த்திபன்.

“பார்த்திப! கவலைப்படாதே. நடக்கவேண்டியது நடந்தே யாகவேண்டும். இனி எதையும் நான் மறைத்து வைக்க விரும்பவில்லை. அப்படி மறைக்க விரும்பினால் அதனால் நீயும் என்னைப்போலச் சித்திரவதைப்பட அது உதவி செய்யும், அதனால் சொல்லிவிடுகிறேன். ஆனால் எனக்காக நீ அவர்கள்மீது ஆத்திரப்பட்டு எதையும் செய்யக்கூடாது. அங்கு இருக்கும் நிர்மலா நீலாவினுடைய சொந்த மகள். இதில் நீ ஆச்சரியப்படத்தேவையில்லை. நீலா உன் மாமனை மணப்பதன் முன்னால் ஒருவனைக் காதலித்தாள். பெற்றோர் அறியவில்லை; மலைபோன்ற பணத்தின் நடுவே அவள் புரண்டதனால் அவள் எங்கும் தனியாகச் சுற்றித்திரியும் வசதிகள் ஏற்பட்டன, பீச்சும்-பூங்காக்களும் அவளுக்கும் அவள் காதலனுக்கும் பந்தரமைத்துக் கொடுத்தன. ஆனால் அவள் கருவுற்றதை யறிந்ததும் அவன் ஓடி ஒளிந்து கொண்டான். சீமான் வீட்டுப் பிள்ளை அவள் - அதனால் கலக்கமடையவில்லை. பணம் அங்கே தன் வலையை விரித்து அவள் இழிவை மறைத்தது.

வசதியற்ற ஒரு ஏழைக்குடும்பத்தில் இப்படி ஏதும் ஆகிவிட்டால் போதும்; அதற்கு மேலும் கண்ணும் மூக்கும் வைத்துப் பரப்பிவிடுவார்கள். ஆனால் இங்கோ எல்லாம் மூடிமறைக்கப் பணம் உதவியது. அதன்பின் அவள் ஆடவர்களைக் கண்டாலே முறைத்துப் பயமுறுத்தி அனுப்பிவிடுவாள். ஆனால் உன் மாமன் சிவசங்கரன் அவள் பயமுறுத்தலில் ஒரு இன்பத்தைக் கண்டு அவள் அழகில் தன்னை மறந்து அவளைத் தன் இதய விளக்காக மதித்தார்.

தன்னுடைய ஆணவப் போக்கிற்கு அஞ்சாது தினமும் பஸ் தரிக்கும் நிலையத்தைத் தாண்டிச் செல்லும் தன்னை

பஸ்சிற்குக் காத்திருக்கும் சிவசங்கரன், ஆசையோடு அவ தானிப்பதைப்பற்றி அவளும் சிந்தித்தாள். ஒருநாள் அவனருகே காரை நிறுத்தினாள். அவர் ஆவலுடன் பார்த்தார். “மிஸ்டர், நீர் என்னை அப்படிப் பார்ப்பதற்கு உமக்கு என்ன துணிச்சல்?” என்று கேட்டாள்.

அவரோ பல்லைக் காட்டியபடி, “தங்களை நான் விரும்புகின்றேன்” என்றார்; இதுவரை எவனுமே தன்னை நேருக்கு நேர் பார்க்கத் துணிவற்று இருக்கையில் இவர்தன் காதலைத் தன்னிடமே கூறுவதைக்கண்டு அவள் ஆச்சரியப்பட்டாள்.

“அப்படியா? நான் ஒரு குழந்தைக்குத் தாய்; கணவனில்லை; இப்பொழுது நீர் என்னை விரும்புகிறீரா?” என்று கேட்டாள்.

“தங்களுக்குச் சம்மதமானால் எனக்கு ஆட்சேபமில்லை” என்று வாயைப் பிளந்தார் அவர்.

“சரி; நீங்கள் என் கணவராகலாம்; ஆனால் என் சொல்லை மீறி நடக்காமல் இருக்க முடியுமானால் காரில் ஏறிக்கொள்ளுங்கள்” என்றாள்.

அதுவரை கால்கடுக்க நின்றவண்ணம், காரில் சாரதியின் ஆசனத்திலிருந்த அவளுக்குப் பதிலளித்துக்கொண்டிருந்த அவர் காரில் ஏறிக்கொண்டார்.

அதுவரை எனது வீட்டில் எனது பொறுப்பில் வளர்க்க விட்டிருந்த தன் குழந்தையுடன் என்னையும் தன் வீட்டில் வந்திருக்கும்படி கூறினாள். நானும் ஏற்றுக்கொண்டேன்.

அவர்களுடைய இழிவுகளைப் பிரபல்யப்படுத்தாமல் பணம் உதவியதே தவிர, அது மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கச் செய்யமுடியவில்லை. முழுப் பூசினிக்காயைச் சோற்றில் மறைத்த கதையாகிவிடுமேஅது. இதனால் சிவ

சங்கரன் போக்கை அறிந்த உன் சுற்றத்தினர் கொதித் தெழுந்தனர். மானம்போய்விட்டதே; மரியாதை போச்சே என்று கூக்குரலிட்டனர். ஆனால், அரிசியைத் தூவினால் பட்சிகள் எப்படி அதை மொய்க்குமோ அதைப்போலப் பணத்தைக் கிள்ளித் தெளிக்கக் கூச்சல்கள் ஓய்ந்தன. மீதமிருந்த கூச்சலும் அவர் உன்னை இங்கு அழைத்து வந்ததனால் ஓய, பணம்பழத்தில் மொய்க்கும் ஈக்களைப்போல உன் சுற்றத்தினர் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டனர்.

நீர்மலா ஒருவனை விரும்புகிறாள்; நீலா அதை ஏற்கவில்லை. இந்த நிலையில் நீர்மலா என்னிடம் வளர்ந்த கதைக்குக் காரணம் கேட்டாள். நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. நான் பதில் கூறாவிடில் என்னையிட்டுத் தவறாகத் தாயிடம் புகார் செய்வதாக அவள் பயமுறுத்தினாள். ஆனால் நீலாவோ இது விஷயம் எவருக்காவது தெரியவந்தால் அதற்குப் பொறுப்பு நானேயென்றும் அதனால் விபரீத விளைவுகள் எனக்கு ஏற்படும் என்று முன்னமே கூறியிருந்தாள். இதனால் எனக்கு மத்தளம்போல இரண்டுபக்கமும் இடி. முடிவில் நீர்மலாவின் தொந்தரவு பொறுக்கமுடியாமல் விஷயத்தை அவளுக்குக் கூறிவிட்டேன்.

இதனையறிந்த நீலா என்னை வாய்க்குவந்தபடி ஏசினாள். தாய்க்கும் மகளுக்குமிடையில் காரசாரமாகப் பேச்சு நடந்தது. தாய் ஒருவனைக் காதலிக்க உரிமை பெற்றிருந்தால் மகளுக்கு அந்த உரிமை கிடையாதா என்று வாதாடினாள் நீர்மலா. இந்தப் பேச்சுக்களினால் ஆத்திரமடைந்த நீலா பூனைபோலப் பதுங்கி குசினியில் வேலையாயிருந்த எனக்குத் தெரியாமல் வந்து எரிந்துகொண்டிருந்த கொள்ளிக்கட்டை ஒன்றினால் முதுகில் விளாசிவிட்ட இந்தத் தழும்பைப் பார். வேதனை தாளமுடியாத நான் துணிமணிகளை எடுத்துக் கட்டினேன். அடுத்த ஊரில் வதியும் என்பிள்ளையிடம் போக பஸ்சுக்காகவாவது பணந் தரும்படி கெஞ்சி மன்றாடினேன், அவள் மசியவில்லை. எத்தனையோ

வருடங்களாக நன்றியுணர்வுடன் வேலை செய்ததற்குக் கிடைத்த கூலியும் வெகுமதியும் இந்தத் தழும்புதான்” என்று வேதனையுடன் கூறிமுடித்தாள் இலட்சுமி.

பார்த்திபன் வேதனையின் உச்சத்தில் இருந்தபடியால் “என்ன அநியாயம் அம்மா!” என அவள்காலில் விழுந்து கதறினான். முடிவில் அவள் வேண்டாமென்று மறுத்தும், அதைச் சட்டைபண்ணாமல், தன்னை முதலில் மாமன் அழைத்துவருகையில் தாய்க்கு ஆசைகாட்டத் தனக்கு அளித்த இரட்டைப்பட்டுத் தங்கச் சங்கிலியைக் கழற்றி அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு அவளைப் பிரிந்துசெல்ல மனமின்றித் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடியே சென்றான்.

வீட்டில் சேட்டைக் களையும்பொழுது நீலாவிடம் வகையாக மாட்டிக்கொண்டான் அவன்: சங்கிலியைக் காணவில்லையே, எங்கே என்று அவள் கேட்டதற்கு, முதல்நாள் ஆற்றில் குளிக்கையில் அது தவறிவிட்டதாகத் தட்டுத்தடுமாறிக் கூறிவைத்தான் அவன். அவளுக்கு அது பெரிய நட்டமில்லையே, அதனால் மூதேவி, கவனமில்லை” என்ற உபதேசத்துடன் இரண்டு அறை கன்னத்தில் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பினான். ஆனால் உண்மையை அறிந்திருந்தால் அவன் கதி அதோ கதிதான்.

இலட்சுமியின் பிரிவின்பின் பார்த்திபன் பாடசாலைக்கு ஒழுங்காகச் செல்ல முடியவில்லை. மருமகன் என்ற முறையில் அவன் அங்கு நடத்தப்பட்டால்தானே! இடையிடையே நிர்மலா வேறு அவனைத் தொந்தரவு செய்தாள். எப்படியும் தன்னைத் தான் சொல்லுமிடத்தில் எவருக்கும் தெரியாமல் சேர்த்து விடும்படி கெஞ்சி மன்றாடினாள் என்றே சொல்லலாம். முடிவில் இருவர்க்குமிடையில் ஒரு ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. சினிமாவிற்குச் செல்வதாக இருவரும் செல்லவேண்டும். அங்கே ஏற்கனவே தயாராய் நிற்கும் அவள் காதலனிடம் அவளை ஒப்படைத்துவிட்டு

அவன் சினிமா முடிந்ததும் வீடு திரும்பவேண்டும். அவள் எத்தனையோ கொடுமைகளை அவனுக்கு இழைத்திருந்தும் அவன் அவள் வேண்டுகோளை ஏற்று நடந்துகொண்டான்.

நீலா பொங்கியெழுந்தாள்; சிவசங்கரனிடம் தன் கோபத்தைக் காட்டமுன் பார்த்திபனைப் பதம் பார்க்க விரும்பினாள். ஆனால் முன் கூட்டியே எல்லாம் தெரிந்து கொண்ட அவன் தன் மூட்டை முடிச்சுகளுடன் ஓடி விட்டான்;

—:—

2. அநுபவம் புதிது

தன் கையில் சிறிது பணத்துடன் சென்ற பார்த்திபன் ஒதுக்குப் புறம்பான ஓரிடத்தில் வாடகைக்கு ஓர் அறையை ஏற்படுத்திக் கொண்டான். இந்த வேளையில் அருகே தன் மனைவி மாதவியுடன் புதுக்குடித்தனம் ஆரம்பித்திருந்த ஏகாம்பரம் பார்த்திபனுக்கு அறிமுகமானான்.

ஏகாம்பரம் ஏழ்மையில் பிறந்து மிகவும் அடக்க ஒடுக்கமாக வாழ்ந்தவன். இதனால் எவர்மீதும் தப்பெண்ணம் கொள்ளாத அவன் தானிருந்த வீட்டிலேயே பார்த்திபனுக்கு ஒரு அறையைக்கொடுத்து உதவினான். தானில்லாத வேளையில் தன் மனைவிக்குத் துணையும் கிடைத்த மகிழ்ச்சி அவனுக்கு.

மாதவி சிறிது வசதி படைத்த குடும்பத்தில் பிறந்து, நவநாகரீகத்தில்திளைத்து, தன்னிஷ்டப்படியே 'சொப்பிங்' 'பிக்னிக்' என்று செளகரியமாய் வாழ்ந்தவள். பிற ஆடவர்களுடன் பழகாமல் விடுவது பட்டிக்காட்டுத்தனம் என்ற எண்ணமுள்ளவள்.

அன்றொருநாள் பார்த்திபன் எங்கும் செல்லவில்லை. ஏகாம்பரம் கந்தோருக்குச் சென்றிருந்தான். மாதவி பார்த்திபனது அறைக்குள் நுழைந்து அவனுடன் நளினமாகப் பேசி அவன் தோற்றத்தில் தன்னை மறந்து போன நிலைக்கு அவன் நெருக்கத்தை விரும்பினான்.

பார்த்திபனுக்கு இது புதிய அநுபவம். ஆனால் மாதவியின் சாகசம் அவனை ஆடம்பரமாக உடுத்து உல்லாசப் பொழுதுபோக்கும் ஆடவனாக உழைப்பை மறந்து போகும் நிலைக்கு மாற்றிவிட்டது.

மாலை வேளைகளில் மாதவி பார்த்திபனுடன் உலாவச் சென்றுவிடுவாள். பகல் முழுதும் கந்தோரில் மாடாய்

உழைத்துவிட்டு மாலையில் வீடுதிரும்பும் ஏகாம்பரம், மனைவியைக் கடிந்துரையாது அவள் வருமுன்னே கோப்பி தயாரித்துப் பருகி, அவளுக்கும் சுடுநீர்ப் போத்தலில் ஊற்றிவைத்து விடுவான். அத்துடன் நில்லாது அவள் முகம் அலம்பச் சுடுநீர் வேறு எடுத்து வைப்பான். மனைவியைச் சந்தோஷமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே அவன் ஆசை.

ஒருநாள் கந்தோரிலிருந்த தன் கணவனுடன் போனில் பேசினாள் மாதவி.

“ இன்று சினிமாவிற்ருச் செல்கிறேன், சீக்கிரம் வந்து விடுங்கள் ” என்று கூறியவள், பார்த்திபனுடன் படம் பார்க்கச் சென்றுவிட்டாள்.

முண்டியடித்து நின்ற சனக்கூட்டத்திற்கிடையில் முன் கூட்டியே பதிவு செய்த டிக்கட்டின் பலனாகத்தியேட்டருள் நுழைந்துகொண்டனர். ஆனால் வரும்பொழுது இருந்த சந்தோஷம் ஒருமணிக்குள்ளாக மாதவியை விட்டு மறைந்தது. அதனால் பார்த்திபனுடன் கதைப்பதை நிறுத்திக் கொண்டாள். படம் முடிந்து வெளியில் வந்த பார்த்திபன் ஒரு ராக்ஸி அமர்த்திக்கொண்டு மாதவியண்டை நிறுத்தினான். ஆனால் அவள் கூறிய பதில் அவன் கண்டுகொண்டிருந்த கனவுகளையெல்லாம் சிதறடித்தது.

“ மிஸ்டர் பார்த்திபன், இன்று நாம் ஹோட்டலுக்குச் செல்லமுடியாது என்னுடைய சிநேகிதி ஒருத்தி இன்றிரவு என்னுடன் வீட்டில் தங்க வருகிறாள். அதனால் நாம் ஒன்றாகச் சென்றாலும் சந்தேகம் கொள்வாள். எங்கள் காலம் அவள் பஸ்ஸைத் தவற விட்டுவிட்டாள். ஆதலால் நான் அவளுடன் செல்கிறேன் ” என்றவள் பெண்கள் கூட்டத்தினுள் மறைந்து கொண்டாள்.

என்னவெல்லாமோ கேட்டு அவளைத் தன் பக்கம் திருப்ப அவன் நினைப்பதற்குள் அவள் சென்றுவிட்டாள்.

மாதவியை எதிர்பார்த்தபடி ஏகாம்பரம் தானும் சாப் பிடாது காத்திருந்தான். இரவுக்கான உணவையும் அவனே தயாரித்திருப்பதையறிந்த அவள், அவன் காலில் விழுந்து தான் அதுவரை செய்த கொடுமை நீங்கும்வரை அழுது தீர்த்தாள். அவளது உள்ளந் தூய்மைப் பட்டு விட்டதைக் கண்ட நிலவும் பிரகாசிக்கத் தொடங்கிற்று.

தன் காலடியில் கிடந்த மனைவியை எடுத்துத் தேற்றி னான் ஏகாம்பரம்.

“அத்தான், என்னை மன்னித்து விடுங்கள். மன்னித்து விட்டதாக ஒரு வார்த்தை கூறுங்கள். இது வரை உங்களை எவ்வளவோ கொடுமைப் படுத்தி விட்டேன். கணவன் என்று மதியாமல் இருந்த என்னை இன்று பார்த்த படம் கண்ணைத் திறக்கச் செய்து விட்டது. ஒருவனுக்கு மாலை யிட்டு இன்னொருவனுக்கு உடலின்பம் அளித்து அற்பநேர ஆசைக்குப் பலியாகி விடும் என்போன்ற சிறுக்கிகளுக்கு இது ஓர் பாடமாகட்டும். இனி என்றும் நான் உங்கள் அடிமை அத்தான்; அடிமை.”

“மாதவி; கவலைப்படாதே; எல்லாம் ஊழ் விளைப் பயன். நீ என்றும் என் அன்புத் துணைவியேதான்.”

அன்று போல என்றும் அவள் மகிழ்ச்சியா யிருந்த தில்லை. தான் அதுவரை இழைத்த தவறுகளுக் கெல்லாம் மன்னிப்புக் கிடைத்து விட்டதனால் அவள் இதயம் இலே சாக இருந்தது.

அடுத்த நாள், என்றும் போலவே பார்த்திபன் சீழ்க்கை ஒலியுடன் மாதவி வீட்டினுள் நுழைந்தான். அவள் “நெசிங் கவுனுடன்” வீட்டைச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தாள். தன்னைக் கவனியாது நின்றிருந்த அவள் விளையாட்டுக் காட்டுகிறாள் என நினைத்த அவன் அவளை நெருங்கினான். உடனே தனக்கும் அவனுக்கு மிடையில் ஒரு துணியை எடுத்துப் போட்டாள் அவள்.

“மிஸ்டர் பார்த்திபன், இதுவரை நாம் நடந்து கொண்டதெல்லாம் உடைந்துபோன மண்கலமாகி விட்டும். இனி அது என்றும் ஒட்டப் போவதில்லை. ஒட்ட நினைப்பதும் பயனற்றது. இதுவரை நான் உங்களுடன் பழகியதற்கு நீங்கள் எனக்குச் செய்யும் பிரதியுபகாரம் இது எனவே இன்றுடன் என் நினைவை உங்கள் மனத்திலிருந்து அகற்றி விடுங்கள். இன்னும் நான் என் கணவருக்கு விரோதமாக நடந்து பழி சுமக்க முடியாதவளாகி விட்டேன். நினைத்தாலே நெஞ்சு வெடித்துவிடும். தயவு செய்து போய்விடுங்கள்.”

உடைந்த உள்ளத்தினின்றும் அவள் ஒவ்வோர் அங்கமும் சிதறிப் பறக்கச் சென்று கொண்டிருந்த பார்த்திபன் அப்பொழுதே தன் தவறையுணர்ந்தான். இதனால் அன்றே தன் வீட்டிற்குத் திரும்பினான். ஒரு இடத்தில் கஷ்டப்பட்டு உழைத்தான். படித்துக் கொண்டிருந்த தன் அண்ணனின் செலவைக் கவனித்தான். அண்ணனின் திருமணத்தை அவனே முன்னின்று நடத்தினான். ஆனால்-திருமண விழாச் சந்தடி குறையு முன்பே அவன் ரெயிலேற வேண்டி யேற்பட்டு விட்டது. இந்தச் சிந்தனையினின்றும் அவன் மனம் விடுபடுவதற்கும், “ஐயா. இந்தக் குழந்தை இருப்பதற்குச் சிறிது இடமளிக்க முடியுமா?” என்று ஒரு பெண் கேட்பதற்கும் சரியாக இருந்தது.

3. சந்திப்பு

அந்தப் பெண்ணைக் கண்ட அக்கணமே அவன் இதயம் ஒரு புது உலகில் குடிபுகுந்தது:

அவளுக்குச் சமார் இருபத்தைந்து வயதிற்குள்ளிருக்கும். பருவம் தன் எழிலை அவள் மூலம் காட்டி யிருந்த பொழுதிலும் அவள் அணிந்திருந்த வெண்ணிற உடைகள் அவளை விதவையென எண்ணும்படி செய்தன. இருப்பினும் அந்தத் தோற்றம் அவளை வாழவைக்கும் ஒரு தெய்வ உருவாகவே இருந்தது. அவள் முகபாவத்திலிருந்து அவள் மீள முடியாத ஒரு வேதனையுள் அகப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதை அவனால் உணர முடிந்தது. அதற்குப் பிறகும் அவளை நிற்க வைக்க விரும்பாத அவன், தன் இருப்பிடத்தை அவளுக்கு அளித்தான்.

சிறிது நேர மௌனத்தின் பின் அவளே பேச்சைத் தொடக்கினாள்: “என்ன கவலையுடன் இருக்கிறீர்கள்?” எனக் கேட்டாள் அவள். இது அவனுக்குத் தெய்வத்தின் குரலாகவே கேட்டது. தன் கவலையை மறைக்க முடியாத அவன், தெய்வ சந்நிதியில் சாந்தி பெறுவதைப் போல, “வேலை யொன்றுமில்லை: அதுதான் ஏதாவது முயன்று பார்ப்போம் என்ற நோக்கில் செல்கிறேன்” என்றான்.

“அப்படியா? உங்களைப்பார்த்தால் படித்தவர் போலக் காணப்படுகிறீர்கள், எங்கள் கல்லூரியில் ஒரு கிளார்க் வேலையிருக்கிறது. நீங்கள் விரும்பினால் முயன்று பார்க்கிறேன்.”

“அதை, நான் பெற வழிசெய்தால் என்மனமும் சாந்தி பெறும்” என்று கரகரத்த குரலில் அவன் கூறினான்.

“என்ன! மனச் சாந்தியா? ஏன் அப்படிக்கூறுகிறீர்கள்?”

“அந்த ஒன்றைத் தேடித்தான் நான் செல்கிறேன். வேலையில் சேர்ந்து கொண்டால் அதைப்பெற வழியுண்டு”

“எப்படியும் முயன்று பார்க்கிறேன். உங்கள் மனம் சாந்திபெற விழைவதின் காரணத்தை நான் அறியலாமா?”

“அதற்கு வழிசெய்யும் நீங்கள் கட்டாயம் அறியத்தான் வேண்டும். என் அண்ணனின் நல்வாழ்விற்கு நின்று உதவியவன் நான். அவர் திருமணத்திற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்ய லீவு கேட்ட எனக்கு எனது நிர்வாகம் லீவு வழங்க மறுத்தது. அதனால் வேலைக்கே முழுக்குப் போட்டேன். திருமணமும் நன்றாக முடிந்தது. ஆனால், யாருக்காக இவையெல்லாம் செய்தேனோ அவரே என்மீது சந்தேகம் கொண்டு என்னைத் துன்புறுத்தி விட்டார்.”

“யார், உங்கள் அண்ணனாவா?”

“ஆம். என் அண்ணனுக்கு மனைவியானவள் படிக்கும் காலத்திலிருந்தே தன் மைத்துனனைக் காதலித்தவள் என்று நான் அறிந்திருந்தேன். ஆனால், இந்தக்காலத்தில் காதல் எல்லாம் கணப்பொழுதுதானே! அது மட்டுமல்ல, பெற்றோரின் விருப்பத்தின் பேரில் காதலைத் துறந்து இன்னொருவனை மணப்பார்கள். மணந்தபின் கணவனுக்குத் தெரியாமல் பழைய காதலனுடன் சோரம்போவார்கள். விதி நமக்கு இவ்வளவு தான் என்ற திருப்தியுடன் மாலையிட்டவனுக்கு நல்ல மனைவியாக நடப்பார்கள் - என்ற பலதரப்பட்ட நிலையிலுள்ளவர்களைப்பற்றி நான் தெரிந்திருந்தமையினால் இவளும் நம் அண்ணனுக்கு ஏற்றவளாக ஏன் இருக்கமுடியாது என்ற எண்ணத்தில் திருமணத்தைத் தடைசெய்ய நான் விரும்பவில்லை. அதுமட்டுமன்றி இந்தக் காரணத்திற்காக நாம் அவளை நிராகரித்தால் அவள் காதலனும் அப்படியே நம்மைப்போல் நடந்து விட்டால் அவள் வாழ்வு பாழாகிவிடும். தற்கொலைகள் மலிந்து வரும் இந்நாளில், நான், திருமணத்தைத் தடுத்து

நிறுத்த விரும்பவில்லை. தவறையுணர்ந்து திருந்தி நடப்பாள் என்றே நம்பினேன். அவர்களிருவரையும் பொறுத்த மட்டில் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் மறக்கவில்லை.

நேற்றுக்காலையில்தான் திருமணம் நடந்தது. மாலையில் அண்ணா தன் மனைவியைத் தங்கள் அறையில் விட்டு முகம் அலம்பச் சென்றிருக்கிறார். வருபவர்களை உபசரிப்பதில் நின்ற எனக்கு இது தெரியாது. ஆனால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, திருமணத்திற்கு வந்திருந்த அவள் காதலன் அவளிருந்த அறைக்குள் புகுந்துவிட்டான். வந்தவர்களெல்லாம் மணமக்களைப் பார்க்கவிரும்பியதனால் நான் அண்ணாவிடம் சென்றேன். ஆனால் அங்கு அண்ணனுக்குப்பதில் அவள்காதலனும் அவளும் நெருங்கி நின்றுகொண்டு சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தனர். என்னைக் கண்டதும் அவள் காட்டிய பின் கதவால் அவன் சென்றுவிட்டான். இந்த நேரத்தில் அண்ணாவும் அறைக்குத் திரும்பிவிட்டார். நான் ஏதாவது சொல்லிவிடுவேனோ என்ற பயத்தில் அவள், முதலைக்கண்ணீர் வடித்து, அண்ணா இல்லாத வேளையாகப் பார்த்து, தனித்து இருந்த தன்னை நாடி நான் சென்றதாகக் கூறினாள். நான் துடித்துப் போனேன். அண்ணி அன்னைக்குச் சமமல்லவா? என்றேன். அவள் அசையவில்லை. அண்ணாவிடம் உண்மையை உரைத்தேன். மணமான புதிதல்லவா? என் சொல்லை அவர் நம்பவில்லை. கெஞ்சினேன்; மன்றாடினேன். அவர் ஏற்கவில்லை. அவள் சொல்லை அவர் ஏற்றார். அது மட்டுமல்ல, இது விஷயத்தை வேறெவரிடமும் கூறவேண்டாமென்று தன் மனைவியிடம் கெஞ்சிக்கேட்டு என்னை வைது அனுப்பினார். அதன்பின் அங்கு இருப்பது முள்ளின்மேல் இருப்பதிலும் மோசம் என உணர்ந்தேன். அதனால் எவருக்கும் கூறாமலேயே புறப்பட்டுவிட்டேன்.”

“அடிபாவி! வாழவைத்தவனையா வஞ்சித்தாய்?” என்று வீரிட்டேவிட்டாள் அவள். பிரயாணிகள் உறக்கத்திலிருந்ததனால் இவர்கள் சம்பாஷணைக்கு இடையூறு இருக்கவில்லை.

எப்படியும் அவனுக்கு அவ்வேலையைப் பெற்றுக் கொடுப்பதாக அவள் உறுதியளித்தாள்.

4 மலர்ந்த வாழ்வு

அவனுக்கு உறுதியளித்தபடியே அந்த வேலையை அவனுக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தாள் அவள். தன் உறவினன் அவன் என்று கூறியதன்பேரில் அவள் அவ்வேலையைப் பெற்றுக்கொள்ள இலகுவாயிருந்தது. முன்பின் பழக்கமற்ற ஒரு பெண் தனக்காகச் செய்த உதவியை எண்ணித் தன் மனப்பாரம் நீங்கப்பெற்று அவள்மீது மேலும் மதிப்புக் கொண்டான் பார்த்திபன்.

அவள் பெயர் மனோகரி. அப்பாடசாலையில் அவள் ஓர் ஆசிரியை. வாடகைக்கு அமர்த்தியிருந்த அறையொன்றில் அவளும் - குழந்தை ரஞ்சிதனும் - ஆயாவும் வசித்தனர். அவளது அறைக்கு அடுத்துக் காலியாகக் கிடந்த மற்ற அறையில் மனநிறைவோடு தங்கினான் பார்த்திபன். பாடசாலை விடுமுறைக்கு ஆயா மாத்திரம் ஊர் செல்வாள். ரஞ்சிதனும் மனோகரியும் அங்கேயே தங்கிவிடுவர். இதைக் கண்டு அவன் ஆச்சரியம் அடைந்தபொழுதிலும் அவளை எதுவும் கேட்கவில்லை.

ஓய்வு நேரங்களில் பார்த்திபனும் மனோகரியும் ஒருவர் அறைக்கு இன்னொருவர் சென்று உரையாடிவந்தனர். அவளை அவள் தன் உடன்பிறந்தோனாக எண்ணி நடந்தாள். அவன் அவளைத் தெய்வமாகப் போற்றினான் என்றால் மிகையாகாது. பாடசாலை நேரங்களிலும் வெளியே செல்லும் காலங்களிலும் வெண்ணிற ஆடைகளை அணியும் மனோகரி அறையில் தங்கியிருக்கையில் மட்டும் பல விதமான உடைகளை அணிந்துகொள்வாள். அந்த உடைகளில் அவளைக் காணும்பொழுது அவள் அழகிற்கு எதையும் ஈடு சொல்ல முடியாது.

ரஞ்சிதன் அவளை மாமி என்றே அழைத்துவந்தான். நாளடைவில் பார்த்திபனுடன் அவன் சகஜமாகப் பழகத் தொடங்கினான். ஆயா அவர்கள் மூவருக்கும் அன்னையாக இருந்தாள்.

இலைகள் முதிர்ந்து, பழுத்துச் சருகாகி, உதிர்ந்து போக, மரம் மறுபடியும் துளிர்ந்து வளர்கிறது. ஆனால் மனிதன் வளர்ந்து பழுத்து அழிந்தே விடுகிறான். இது இயற்கைநீதி. அவன் வாரிசாகக் குழந்தைகளும், அவன் செய்த நன்மை தீமைகளுமே எஞ்சிநிற்கின்றன. இது தான் குழந்தையைப் பெற எல்லோரும் விரும்புதற்குக் காரணம்போலும். ஆனால் மனோகரி இதற்கு விதிவிலக்கா? இதுவரை மணம் என்ற சொல் அவள் வாயிலிருந்து வந்ததில்லை.

வாழ்க்கை என்ற வியாபாரத்தில் ஒருவர்க்கொருவர்கைம்மாறு கருதாது உதவி செய்வதைத்தவிர வேறு இலாபம் இல்லை. இதற்கு அடிப்படையாக உண்மையன்பு உருவாகவேண்டும்.

அப்பொழுது பாடசாலை விடுமுறை. ஆயா ஊர் சென்றிருந்தாள். இரண்டு மூன்று தினங்களாக மனோகரி மிகவும் வாட்டமுற்றிருந்தாள். ஒருநாள் இரவு ரஞ்சிதனின்றியே பார்த்திபனது அறைக்குள் நீர்மல்கிய கண்களுடன் நுழைந்தாள் மனோகரி. அவளது தோற்றம் அவனை உருக்கிவிட்டபொழுதிலும் இருவரும் அழுதால் என்ன செய்வது. எனவே 'மனோகரி ஏன் வேதனைப்படுகிறாய். உன் கவலையை மாற்றாமல் என்னால் ஒரு கணமும் இருக்கமுடியாது. ஏன் அழுகிறாய்? சொல்லிவிடு' என்று துடிப்பு மிகுந்த கவலையோடு கேட்டாள். அவள் எதுவுமே பேசாமல் ஒரு கடிதத்தை அவனிடம் நீட்டினாள்.

அன்புள்ள மனோகரி,

வாழ்க்கை யென்னும் பெருவயலில் நாம் நிலைபெற வைத்துவிட்டுச் செல்வது நம் குழந்தைகளைத்தான் என்பதை நீ அறியமாட்டாயா? அக்குழந்தைகளும் பின்பு அப்படியே நடந்து கொள்வர். ஆனால், நீயோ, உனக்கு ஒரு அப்பன், அன்னை இருக்கும் நினைப்பின்றியே வாழ்

கின்றாய்; நீ விரும்பாதபடியினால் நாங்களும் உன்னை வந்து பார்க்கமுடியாது தவிக்கிறோம். நாங்கள் உவ்விடம் வந்தால், நீ உன் உயிரை வைத்திருக்க மாட்டாய் என்று எழுதிய கடிதம் எங்களைக் கசக்கிப் பிழிவதை நீ உணர மாட்டாயா? இது கடைசியாக எழுந்த எங்கள் ஆசை. இதை நீ புறக்கணிக்கலாம்! புறக்கணிக்காது விடலாம். எல்லாம் உன் மனநிலையைப் பொறுத்ததே, பெற்றெடுத்த பெற்றோரைப் பிள்ளையே பார்க்க விரும்பாது இருக்கையில் யார் என்ன செய்ய முடியும்? உன்னை உன் மைத்துனன் மணிவதனனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுக்கும் எங்கள் ஆசை இன்னும் அழியவில்லை அவனும் உன் டதிலை எதிர்பார்த்து இருக்கிறான். அவனை நீ அறிவாய். ஆதலினால் அவனைப்பற்றி நாம் எதுவும் உனக்கு எழுதத் தேவையில்லை.

எங்களுக்கு இந்தக் கடைசிக் காலத்திலும் ஒரு ஆசை —எங்கள் கண் குளிர நீ மணிவதனனுக்கு மாலையிடுவதைக் கண்டு மகிழவேண்டும்:

உனக்கு விருப்பம் எப்படியோ அப்படியே நடந்து கொள்.

அன்னை
சாரதா

கடிதத்தைப் படித்து முடித்த பார்த்திபன் சிறிது நேரம் எதுவும் பேசவில்லை. மகிழ்ச்சிப்படவேண்டிய விஷயத்திற்கு, அவள் அழுவது ஏன் என்பதை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை அவன் கேட்டான்—

‘மனோகரி! மணவாழ்வு கண்டு மகிழவேண்டிய நீ, உன் பெற்றோரின் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டிய நீ அழுவது எதற்காக? ஒருத்தி தன் வாழ்வில் தன் மனமறிந்த ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்படுவதைத் தவிர வேறெதனை விரும்புவாள்? உன் மணவாளனாகப் போகிறவன் உன் மைத்துனன். அதுமட்டுமல்ல; அவனை நன்கு புரிந்து

கொண்டவள் நீ. அப்படியிருக்க நீ மனமுடைந்து அழுவது எதனால்? கல்யாணம் என்பது ஆயிரம் காலத்துப் பயிர் என்பார்கள். அந்தப் பயிர் செழித்து வளர அதன் மூலவிதைகளான கணவனும் மனைவியும் ஒருவரையொருவர் புரிந்து ஒற்றுமையாக வாழ்வது அவசியம். அப்படியிருக்க நீ கண் கலங்குவது எதனால்? என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை மனோகரி! சொல் சொல்லிவிடு. என்னை மேலும் வருத்தாது கூறிவிடு.”

அவள் கண்களைத் துடைத்தாள். கம்மிய குரலில் ஆரம்பித்தாள்—

“பார்த்திபன்! நீ என் உடன் பிறந்தவனென்று நான் இதுவரை கொண்ட பாசத்தின் பிடிப்பினால் உன் களங்கமற்ற அன்பினால் இதனை உனக்குக் கூறுகிறேன். ஆனால் இது இரகசியமாகவே இருக்கவேண்டும். அதற்காக நான் உன்னிடம் சத்தியம் கேட்கவில்லை, ஏனெனில் உன்னை நான் என் ஓர் அங்கமாகவே உணர்கிறேன்.

இரண்டடுக்கு மாடிவீட்டில் மணமாகிப் பல வருடங்களாயும் பிள்ளையின்றி வாழ்ந்தனர் இருவர். சீராட்ட, தாலாட்ட, உணலூட்ட, ஏந்திக்காக்க, ஏற்றிப் போற்றக் காத்திருந்த பலருடைய ஆசை நிராசையாகாமலும் அந்த மாடி வீடு ஒரு வாரிசு இல்லையென்று ஏங்காமலும் அவர்களுக்கு ஒரு பெண் பிறந்தாள். அவளுக்கு மனோகரி என்று பெயரிட்டனர், அந்தப்பாவி நான்.

எனக்கு எந்தவித குறைச்சலும் இல்லை. அப்பா பெரிய பணக்காரர். அவருக்கு ஒரே ஒரு மருமகன். தாய் தந்தையரை இழந்து விட்ட அவர் எங்களுடனேயே வாழ்ந்தார். அவர்தான் மணிவதனன்.

ஒருவனது சந்தோஷ வாழ்வைக் கண்டு ஏம்பலிக்கும் கூட்டமும் எத்தர் கூட்டமும் ஒன்றுசேர்ந்து எம்மைக்

275620

குட்டிச்சுவராக்கிக் கொண்டன. எஞ்சியது எங்கள் இரண்டடுக்கு மாடிவீடுதான். இந்த நிலையில் நான் கலாசாலைப் பரீட்சையில் தேறி வெளியாகி யிருந்தேன். இருந்தும் நான் தொழில் பார்ப்பதைப் பெற்றோர் விரும்பவில்லை. ஆனால், என்னுடைய ஆசைக்கு அணைபோட விரும்பாமல் என் விருப்பத்திற்கு இசைந்தனர்.

எனக்கு இந்தப் பாடசாலையில் இடமளித்தவர் இதன் முன்னைய மனேஜரும் தற்போதைய அதிபரின் மைத்துனருமான நல்லசிவம்: நல்லசிவத்திற்குச் சுமார் ஐம்பது வயதிருக்கும், சிவந்த அவரது உடலுக்கு, சுருண்ட சடையாய்க் கிடந்த வெண்கேசமும், நெற்றி நிறைய இடப்பட்டிருக்கும் விபூதியின் மேல் சந்தனமும் குங்குமமும் கலந்த பொட்டும் சேர்ந்து தெய்வத் தோற்றத்தை அளித்தன. நானும் அவரைத் தெய்வமாகவே மதித்தேன்.

வெளுத்ததெல்லால் பால், இனித்ததெல்லாம் தேன் என்ற என் எண்ணத்தின் தவறான மதிப்பீட்டை அன்று தான் உணர்ந்துகொண்டேன். புலி பதுங்குவது பாயத்தான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். வாழ்க்கையில் ஏற்படும் நெளிவு சுளிவுகளையும் கண்டு கொண்டேன். மீசை நரைத்தாலும் ஆசை நரைத்துவிடாது என்பதை அறிந்துகொண்டேன். அபயமளித்த கையே அழிக்கவும் தயங்கா தென்பதைத் தெளிந்து கொண்டேன். ஆம், பல பிள்ளைகளின் தந்தை, எத்தனையோ வருங்காலச் சமுதாயச் சிற்பிகளின் தலைவர், என்னைப் பயமுறுத்திப் பலவந்தப்படுத்திக் கற்பழித்துக்கொண்டான்.”

அவ்வளவில் அவள் குரல் அடைத்து விட்டது உடலெல்லாம் குலைப்பன் காய்ச்சல் போல நடுங்கியது. பார்த்திபனுக்கு உலகமே சுழன்றது. “என்ன! என்ன!” என்று கத்தினான் பார்த்திபன்.

கண்களைத் துடைத்துவிட்டு மறுபடியும் அவள் தொடர்ந்தாள், எனக்குக் கல்லூரியில் இடமளித்த அந்த

மிருகம், பாடசாலையின் மனேஜர் என்ற பதவியிலிருந்த பிண்டம் என்னைச் சூறையாடி விட்டது. அபலை அழுத கண்ணீர் சும்மா விடுமா? சில மாதங்களுக்குள் அவன் மாரடைப்பால் காலமாகி விட்டான். அவனது வாரிசு தான் இவன்.

பார்த்திபனுக்கு மறுபடி தலை சுழன்றது. சிறிது நேரம் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டவனது உள்ளம் குமுறியது-

உலகமே! நீ எவ்வளவு கொடியவர்களை யெல்லாம் உன்னகத்தே கொண்டுள்ளாய்? ஏழைகள் என்றால் எதுவும் பட்டாகவேண்டுமா? இல்லைப் பெண்கள் என்றால் இப்படியெல்லாம் படவேண்டுமென்ற நியதியா என்று எனக்கும் புரியவில்லையே! நான் நல்லவர், தூயவர்கள் என்றெண்ணியவர்களெல்லாம் இப்படித்தான் தெரிந்தும் தெரியாமலும் இசைந்தும் இசையாமலும் தம்மைப் பறி கொடுத்தவர்களா? வேலியே பயிரை மேய்ந்த கதையல்லவா இது! என் மனோகரி எவ்வளவு உயர்வாக அவனை மதிப்பிட்டிருந்தாள்! அதற்கு அவன் செய்த கைம்மாறு இதுதானா?

வாழ்ந்தாலும் ஏசும் தாழ்ந்தாலும் ஏசும் மனிதர்களை யெல்லாம், எதற்காக உலகமே நீ வைத்திருக்கின்றாய்? எல்லோரும் நல்லவர்களாக இருந்தால் உன்னால் இயங்க முடியா தென்றா? பொறுமையின் பிறப்பிடமான பூமாதேவியே நீ ஏன் கண்ணைத்திறக்க மறந்து விட்டாய்? உனக்குக் கோபமே வருவதில்லையா? அதனால்தான் உன்னை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஆழத் தோண்டித் துன்புறுத்தினாலும் தண்ணீரென்னும் கண்ணீரைக் கொட்டி உன் கோபத்தை ஆற்றிக்கொள்கிறாயா? அதிக பொறுமையுள்ளவர்களின் கோபம் ஊழிக்கால வெம்மையிலும் மேம்பட்டதென்று கூறுவார்களே!

அவனால் அவளது நிலையைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அவன் உயிரில் இரண்டறக் கலந்து விட்டவளால்

லவா அவள்! பாசத்தின் தன்மையை அநுபவத்திலிருந்து தானே அறியமுடியும்! தங்கள் அன்புக்குப் பாத்திரமான வர்கள், அல்லது தம்மீது அன்பு செலுத்தியவர்கள் மறைந்து விட்டால், அவரது சேவை நமக்குக் கிடைக்காது என்பதற்காகத்தானே அழுது தொலைக்கிறார்கள்!

எந்தப் பொதுநலம் பேணுபவன்கூட இதற்கு விதி விலக்கல்ல. வெளியில் மறைப்பினும் மனத்துக்குள்ளாவது மெளனக் கண்ணீர் வடிப்பான். ஏன்? அவனும் மனிதன்தானே!

எவ்வளவுக்குத் தன்னை மாற்றிக்கொண்டாலும் துறவியாகி விடுவதில்லையே! ஏன்? துறவிக்கு எல்லாம் மாயை அல்லவா? பின்பு பொதுநலம் ஏன்? அவன் மனோகரிக் காகக் கவலைப்பட்டதைப் போல் முன்னெப்பொழுதும் வேதனைப்பட்டதில்லை.

அவள் வாழவேண்டும், அவள் வாழ்வு கண்டு மகிழ வேண்டும், அவள் மஞ்சள் குங்குமத்துடன் இல்லறம் நடத்த வேண்டும்; உயிருக்குயிராய் அவளை நேசித்து வாழும் அவள் வாழவேண்டுமென அவன் ஆசைப்பட்டான். எங்கோ இரு கொடியில் பிறந்து எதிர் பாராத விதமாக ஏற்பட்ட சந்திப்பினால் ஏற்பட்ட அன்பெனும் பாசக் கயிற்றின் பிணைப்பில் கட்டுப்பட்டிருந்த அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் உதவுவதில் போட்டியிட்டனரென்றே கூறவேண்டும். அவளுக்காக எதுவும் செய்யத் தயாராயிருந்தான் அவன்.

தொடர்ந்து பேசினாள் மனோகரி.

“பார்த்திபன்! நீ என் துயரைத் துடைக்க முடியாது. ஏன்? அதற்கான அவசியம் உனக்கு ஏற்பட நான் உனக்கு அப்படி என்ன செய்துவிட்டேன்? ஆனால், உன் உள்ளம் படும் வேதனையை நான் அறிவேன். அதற்காக நீ உன்னை என்பொருட்டு ஏன் அர்ப்பணிக்க வேண்டும்? நான் தவ

றியவள்; இனி வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவதில் அர்த்தமில்லை. என்னை இவ்வுலகம் மாசுபடுத்தப்படக் கூடாது. நான் இதுவரை சொன்னதை உன் உள்ளத்தில் ஒழித்துவிடு. இந்தப் பாவியை நீ கண்ணெடுத்தும் பார்க்காதே.”

ஏதோ வெறிபிடித்தவள் போலப் பேசிமுடித்த மனோகரி மேலே பேசமுடியாமல் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். அவள் அழுவதைப் பார்க்க அவன் இதயம் இடமளிக்கவில்லை.

“மனோகரி! நீ வாழவேண்டும்; வாழ்ந்தேயாகவேண்டும்; உன் வாழ்வு மலர நான் வழிசெய்கிறேன். அதையும் செய்யாவிட்டால் நான் இருப்பதில் கூடப் பயனில்லை; ஆண் எத்தனையோ முறை தவறுகிறான்: உலகம் அதைக் கண்டு மௌனம் சாதிக்கும். ஆனால் பெண்ணைப் பொறுத்த மட்டில் விஷயம் வேறு. அதுவும் இந்தக்காலத்தில் பெண்கள் தனிமையாய் வாழ்வதே கூடாது. துணையுடன் வாழ்கையிலே கூட அவர்களைத் தம் இச்சைக்குப் பயன்படுத்தும் சாகச மிக்கவர்களாக ஆண்கள் மாறியுள்ளனர்; இந்நிலையில் கட்டாயம் நீ ஒரு துணையுடன் — அதுவும் உன் உள்ளம் புரிந்துகொண்டவனுடன் வாழ்வது மிக முக்கியமாகிறது. ரஞ்சிதனுடைய பொறுப்பை என்னிடம் விட்டுவிடு. நீ எதுவும் நடந்ததாகக் காட்டிக்கொள்ளக் கூடாது. உன் ஆயா தெய்வத்திற்குச் சமமானவள். அவள் இதை எவருக்குமே வெளிப்படுத்த மாட்டாள். ஏன்-எனக்கே இதுவரை அவள் ஒரு சொல் இதைப் பற்றிக் கூறவில்லை. அவள் கடமையின் காவலாளி. உண்மையின் பிறப்பிடம். நம்பிக்கையின் தாய். வாழ்வின் ஒளி. நேர்மையின் செல்வி. ஆகவே நீ கவலைப்படாதே. நேரே நீ வீட்டுக்குப் போ. உன் மணம் சீக்கிரம் முடிந்திடட்டும்.

இவனைப் பற்றிய கவலையே உனக்கு இனி வேண்டாம். அவன் என்னுடனேயே வாழ்ந்திடட்டும். அவன் உன் பிரிவைச் சகிக்கமாட்டான் என்றெண்ணி வருந்தாதே. காலப்போக்கில் எல்லாம் சரியாய்விடும். அவனுக்கு

நாவிருக்கிறேன். நீ நாளைக்கே புறப்பட்டுவிடு. உன்னை ஈன்ற தெய்வங்கள் மகிழ்வுடன் கண்முடவேண்டும். இதை விட அவர்கள் உன்னிடம் எதையும் கேட்கவில்லை - எதிர்பார்க்கவில்லை. நீ உன் மனதிற்கிசைந்த மைத்துனன் மணிவதனனுக்கு மாலையிட்டுக்கொள். உன் நல்வாழ்வுக்கு என் நல்லாசிகள். இறைவன் உன்னை இன்னும் சோதிக்க மாட்டார்.”

அவளுக்கு அது கனவாகவே தோன்றியது. எதைப் பேசுவது, எப்படிப் போற்றுவது என்று தோன்றாது உடல் சிலிர்ப்பக் கண்ணீர் சொரிய அவன் மடிமீது விழுந்து குழந்தைபோலத் தேம்பினான்.

“பார்த்திபன்! நீ சொல்வது உண்மையா? எனக்கு வாழ்வுண்டா? நீ எனக்காக வாழ்கின்றாயா? நான் மஞ்சள் குங்குமத்துடன் வாழப் போகின்றேனா? எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே! ரஞ்சிதன் மாமி எங்கே என்று கேட்டால் என்ன செய்வாய்? அவனைப் பராமரிப்பதில் கஷ்டப்பட்டுப் போவாயே. என் உண்மை நிலையைப் புரிந்துகொண்ட நீ மானிட உருவில் இருக்கும் தெய்வந்தானே! எங்கே ஒருமுறை சொல், எனக்கு வாழ்வு மலர வழியுண்டா? என் அத்தானுடன் நான் எப்படிச் சகஜமாகப் பழக முடியும்? என் குற்றம் என்னைச் சதா சித்திரவதை செய்யுமே! அதை எப்படிச் சகித்துக் கொண்டு அவருடன் நான் வாழலாம். வேண்டாம்; நான் வாழ வேண்டாம்.”

“மனோகரி! நிச்சயம் உன் வாழ்வு மலரப்போகிறது. என் சகோதரி நீ. உனக்கு வாழ்வளிக்கும் பொறுப்பும் கடமையும் என்னுடையது. அதில் சந்தேகமேயில்லை. நீ உன் அத்தானுடன் வாழப் போவது நூற்றுக்கு நூறு உண்மை. அதற்கு அநுகூலமாக நான் சொல்வதன்படி நீ நடந்து கொள்ள வேண்டும். மணிவதனை நன்கறிந்தவள் நீ. உன்னைப் புரிந்து கொண்டவன் அவன். அதனால் உங்களுக்கிடையில் எவ்விதக் கருத்து வேறுபாடும் நிலவ

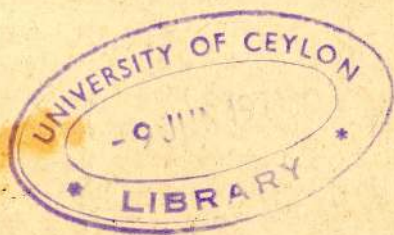
முடியாது; நிலவ நீ வழி செய்யவும் கூடாது. நீ உன் உள்ளத்தால் குற்றப்படவில்லை. பலவந்தத்தின் பேரில் உடல் மாசுபடுத்தப்பட்டாய். அதைப்பற்றிப் பாதகமேயில்லை. அந்த நிகழ்ச்சி இன்னும் உன் இதயத்தில் நடமாடினால் இப்பொழுதே அதை அழித்துவிடு. குற்றம் உள்ள நெஞ்சு குறுகுறுக்கும் என்பர். உன் தைரியம் அக் குறுகுறுப்பைத் தடை செய்யவேண்டும். உன் மைத்துனன் உன்னிடம் ஒருமாதிரி நடந்து கொண்டால் - கடிந்து கொண்டால், உன் தவறை அறிந்தே அப்படி நடக்கின்றான் என்று நீ உன்னைக் குழப்பிக் கொள்ளக் கூடாது. அது வெறும் சஞ்சலம். ஆகவே எப்பொழுதும் நீ மன நிறைவுடன் ஓடியாடி உன் அலுவல்களைக் கவனித்துக்கொள். அவன் மீது எவ்விதத்திலும் நீ சந்தேகம் கொள்ளக் கூடாது. ஆனால் அவனது தூய தன்மையைக் கண்டு, அவனுக்கு நீ ஏற்றவள் அல்ல என்பதை அவனுக்கு உணர்த்தவோ, நினைவு கூரவோ நீ முயலக் கூடாது. அது உன் வாழ்வைச் சிதற அடித்துவிடும். நீ உன் மனதைத் தளர விடக்கூடாது. உன்மீது குற்றம் இல்லை. ரஞ்சிதன் இனி என் மகன். அவனையிட்டு நீ வருந்தவோ கவலைப்படவோ தேவையில்லை.

உன் மனத்தினால் அந்த 'மிருகத்தின்' மீது நீ ஆசை கொண்டு உன் துடிப்பும் - இளமையும் - ஆசையும் நிறைவேற உன் உடலை அளித்திருந்தால் நீ மாசுள்ளவள். ஆனால் அப்படியொன்றும் நிகழவில்லை. நீ மணிவதனை எண்ணி ஏங்கினாய். தெய்வம் என நீ வணங்கியவன் உன்னைத் தன் போதை தீர்க்கும் கருவியாக நெருங்கினான். நீ எவ்வளவு முயன்றும் ஒரு ஆணின் முன்பாக அதுவும் மிருகமாக மாறி விட்டவன் முன் எதையும் செய்யச் சக்தியற்றாய். ஒரு பொம்மையுடன் சேர்வது போல அவன் உன்னைச் சேர்ந்தான், ஆகவே, நீ வஞ்சிக்கப்பட்டாயே ஒழிய வஞ்சிக்கப்பட இடமளிக்கவில்லை. இதனால் மணிவதனனுக்கு மாறாக நீ எதையும் செய்யவில்லை. ஆதலினால் அந்த நிகழ்ச்சி இக்கணமே நெருப்பிலிடப்பட்ட

சிதையாகப் போய்விட்டும். ரஞ்சிதனையும் என்னையும் பிரிய நீ வேதனைப்படுவதை எங்கள் நிழற்படப் பிரதி தேற்றிக்கொள்ளும்.

பல பேருடன் சோரம்போய் மானத்தை விற்று, மதிப்புள்ள ஒருவனின் மனைவி என்ற பெயருடன் பெரிய சீமாட்டிகளாக இன்று பலர் வாழ்கையில் — அதுவும் கற்பின் கண்ணகிகள் எனப் போற்றப்படுகையில், உள்ள தூய்மையாக ஒருத்தியின் நெஞ்சம் ஒருவனுக்கே என்று வாழும் நீ, எதிர்பாராதவிதமாக மயங்கிய நிலையில் நீ கிடக்க நிகழ்ந்த அந்நிகழ்ச்சியை இன்னும் எண்ணுவது என்பது பேதமையிலும் பேதமை ஆகவே துணுவுடன் கருமமாற்றவேண்டும். அதாவது மனத்தைத் திடப்படுத்தி நடக்க வேண்டுமென்பதை மறந்துவிடக் கூடாது இதுவே என் தலையாய கட்டளை.

கண்ணீரிடையே மனோகரிக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பினான் அவன் மனோகரி தன் மணத்திற்கு பார்த்திபனை வரும்படி பணிந்து எழுதியும் ரஞ்சிதனையும் தன்னையும் கண்டதும் அவள் இதயம் சரிந்து விடுமென எண்ணி அவன் செல்லவில்லை. ஆனால் அவன் மணத்தினத்தன்று அவன் தன் சிநேகிதர் சிலருடன் ஒரு விருந்தை ரஞ்சிதன் பிறந்த நாள் எனக் கூறிவைத்து மகிழ்ச்சிக்கடலில் திளைத்தான்.

5 புதிய உறவு.

பார்த்திபன் காட்டிய பரிவும் அக்கறையும் மனோகரியின் நினைவை ரஞ்சிதனுக்கு ஏற்படாமற் செய்து விட்டன.

காலம் ஓடிக்கொண்டேயிருந்தது. மணிக்கூடும் காலமும் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும் சாதனங்கள்தானே. அதின் காரணமாக முதிர்ச்சியடைபவர்கள் மனிதர் தானே. இந்நிலையில் ரஞ்சிதனைப் பிரிந்திருந்த ஆயா அவனைக் கண்டு செல்ல வந்திருந்தாள். ரஞ்சிதன் என்ற பெயர் நிலைக்கவும் - நிரபராதி நிம்மதியாக வாழவும் வழிசெய்த அந்த நேர்மைச் செல்வியைக் கௌரவிக்க விரும்பிய பார்த்திபன் அன்று அவளுக்கு ஒரு விருந்து வைத்தான். அந்த விருந்தில் கலந்து கொண்டதே ரஞ்சிதன் - பார்த்திபன் - ஆயா என்ற மூவருமேதான். மகிழ்ச்சியுடன் அவர்கள் உணவருந்திக் கொண்டிருக்கையில் பார்த்திபனைத்தேடி இருவர் வந்திருந்தனர். பல மைல்கள் கடந்து வந்த அவர்கள் சிறிது நேரத்துக்குள்ளாகவே அவன் சேம நலங்களை விசாரித்துச் சென்றதையிட்டு அவனுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது.

பாடசாலையிலிருந்து திரும்பிய பார்த்திபன் தன் அறையிலிருந்த படியே வெளியுலகில் பார்வையைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான். தபாற்காரன் விமானத் தபால் ஒன்றை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான், பார்த்திப,

நீ இப்படி மாறிவிடுவாய் என நாங்கள் எண்ணவில்லை, அன்று நடந்த விபரீதம் பிழையான மதிப்பீடு என்றே எண்ணியிருந்தேன். ஆனால், உன்னைத் தேடிவந்தவர்கள் சொன்ன விஷயம் அன்றைய நிகழ்ச்சியின் உண்மையைப் பிரதிபலிக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல, உன்னை வரன் பார்க்க வந்த அவர்கள் எப்படியெல்லாம் என் மானத்தை வாங்கிவிட்டார்கள். நீ வயது சென்ற ஒருத்

தியை மணந்து மகனுடன் வாழ்வதாகச் சொன்னார்கள்: உன் புத்தி அப்படி மழுங்கிவிட்டதா? சரி, நீ மணந்து கொண்டதுதான் போகட்டும். ஒரு சொல் எங்களுக்குத் தெரிவத்தாயா? அவள் உன் மனைவியில்லை யென்று நீ இனி வாதாடினால் அதைவிட, பைத்திய காரத்தனம் வேறில்லை. எனக்கு ஒரு தம்பி இருந்தான் என்றே நான் எண்ணுகிறேன்; இருக்கிறான் என்றல்ல;

தமையன்
சிவராமன்

கடிதத்தைப் படித்து முடித்த அவன் கிழித்தெறிந்தான் அதை. 'மனத்தினால் ஒருவனை நினைத்தாலே ஒரு பெண் கற்புநெறி தவறி விடுகிறாள். ஆனால், ஒருத்தனை முன்பே அணைத்தவனை மனைவியாக்கிய அவருக்கு கண்ணும் பார்வையிழந்து விட்டது போலும். நல்லாகச் சொல்லட்டும் கவலையில்லை. ஆனால் அதே நேரத்தில் அண்ணா ஒருவன் இருக்கிறான் என்று நான் நினைக்காமலிருக்கையில் தம்பி இருக்கிறான் என்று அவர் எண்ணவில்லையாம்' என்று தனக்குள் சொல்லி அலுத்துக் கொண்டான் பார்த்திபன்.

கல்வியில் சிறந்து விளங்கிய ரஞ்சிதன் மிகக் குறுகிய வயதிலேயே பட்டப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டான். இந்த விஷயம் தெரிந்த மனோகரி பட்ட ஆனந்தத்திற்கு அளவேயில்லை. பார்த்திபனுடைய சம்மதம் பெற்று, தங்கள் நெருங்கிய உறவினர் ஒருத்திக்கு அவனை மணமுடித்து வைத்தாள் மனோகரி. அதன் பின்னர் தனிமையில் உழன்ற பார்த்திபனுக்குப் பாடசாலையில் தோட்டக் காரனாக இருந்த பரமசிவம் தோழனாகிக் கொண்டான். எல்லோருக்கும் மகாமுரடனாக விளங்கிய அவன் பார்த்திபனுக்குப் பசுப்போல இருந்தான். இதனால் தன் மனோகரி தங்கிய அறையை அவனுக்களித்தான் பார்த்திபன்.

தோட்டக்காரனாக அவன் இருந்த பொழுதிலும் அவன் ஒரு அறிவாளியாகவே பார்த்திபனுக்குத் தோன்றிற்று. அவனுடைய வரலாற்றை அறிய விரும்பிய அவனுக்குத் தன் கதையைக் கூறினான் பரமசிவம்:

“பார்த்திப! நீ என்னை விட வயதில் குறைந்தவன்; ஆனால் பண்பு நிரம்பியவன், நான் செய்த புண்ணியம் உன் சிநேகிதம் கிடைத்தது. நீ என்னைவிட உயர்ந்த தொழிலிலிருந்த பொழுதிலும் என்மீது வைத்திருக்கும் மதிப்பொன்றே உன் தன்மைக்கு எடுத்துக்காட்டு. படித்தால் மட்டும் போதாது. அதன் வழி நடக்கத் தெரிய வேண்டும். இல்லையெனில் என்ன பிரயோசனம்? என்னை முரடன் என்றும் முட்டாளன் என்றும் எல்லோரும் நினைக்கின்றனர். ஆனால் நான் பெற்ற அநுபவங்களே என் சுய உருவை மாற்றிவிட்டன என்பதை இவர்கள் அறியமாட்டார்கள்.

இளவயதில் நான் எவ்வித கஷ்டமும் அநுபவிக்கவில்லை. அதனால் மிக சௌகரியமாகத் திரிந்தேன். அதனால் எனக்கு ஏற்பட்டுக்கொண்ட ஆசையில் பெண்ணாசையும் ஒன்று. பெண்ணாசை கொண்டவன் - எழுத்துலகில் அடி எடுத்து வைத்தவன் - அரசியல் ஆசை பிடித்த மூவரும் உருப்படுவது முடியாத காரியம். பெண்ணாசை மூலம் நான் பெற்ற அநுபவங்களில் முக்கிய இரண்டைக் கேள். இது இன்றைய வாலிபர்களுக்கு ஒரு நற்பாடமாக அமையட்டும். ஒருமுறை புறக்கோட்டையிலிருந்து ‘டிராஸி’ பஸ் மூலம் மருதானைக்குச் சென்றேன். என்னருகே அங்கங்கெல்லாம் தெரியும்படி ஆடை அணிந்திருந்த ஒரு நங்கை வந்தமர்ந்தாள். நல்ல சிவப்பு நிறம் கொண்ட அவளைக் கண்டதுமே நான் அவள் மீது மோகம் கொண்டேன். ஆதனால் தூங்குவது போல பாசாங்கு செய்து அவள்மீது சரிந்து ‘மன்னிப்பு’ (Sorry) கேட்டுக்கொண்டேன். அவள் கோபிக்கவில்லை — முறுவலித்தாள். மருதானையில் இறங்கவேண்டிய நான் பொரனை வரை டிக்கட் எடுத்தேன். அவளும், அங்கு செல்வதாகவே கூறினாள். இடை

யிடையே அவள் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டு வந்தாள். பொரளையிலிறங்கி இருவரும் ஒரு ஹோட்டலுள் நுழைந்தோம். ஹோட்டல் பில்லையும் நானே செலுத்தினேன். அவள் என்விடம் ஐந்து ரூபா கேட்டாள். நானோ பத்து ரூபா நோட்டை எடுத்து வீசினேன். மாடையில் அவ்விடத்தில் வந்து என்னைச் சந்திப்பதாகக் கூறிய அவளுக்காக நான் தவங்கிடந்தது தான் மிச்சம். மட்டக்களப்பிற்குச் சென்றபொழுது மறுபடி இப்படி ஒருசிக்கலில் மாட்டிக் கொள்ள நேர்ந்தது உறவினர் வீடு என்ற துணியில் அங்கு தங்கினேன், அங்கு பெற்றோரும் அவர்கள் மகள் ஒருத்தியுமாக மூவர் கொண்ட குடும்பம் அது. இரவு வந்தது. கூடத்தில் நானும் அந்த வீட்டுத் தலைவனும் படுத்துக் கொண்டோம். நல்ல தூக்கம் வரும் சமயமாக யாரோ என் காலில் சுரண்டுவதை யுணர்ந்தேன். திடீரென விழித்துக்கொண்ட நான் அங்கு அவர் மகள் நிற்பதை மங்கிய விளக்கொளியில் கண்டேன்; “உஸ், வெளியில் செல்கிறேன், வாருங்கள் என்றவள் நகர்ந்துவிட்டாள். நப்பாசை என்னை எழத்தூண்டியது யார் கஷ்டகாலமோ அவள் தந்தை விழித்துக் கொண்டார். “தம்பீ! குளிர் அதிகமாக இருக்கிறது. சுருட்டுப் பற்றலாம், தீப்பெட்டி இருக்கிறதா? என்றார். வந்ததே வினை என்று அலுத்துக் கொண்டே இல்லையென்று சொல்லித் திரும்பிப் படுத்தேன். அதன் பின் பெண்கள் சகவாசம் என்றாலே எனக்குப் பயம்.

என் விதியின் பலன் வெகு சீக்கிரத்திலேயே பெற்றோரை இழந்துவிட்டேன். இதனால் என் வாழ்க்கை என் மாமன் குடும்பத்தினருடன் இணைந்தது. அவருக்கு இரண்டு பெண்கள். மூத்தவள் சுமதி; இளையவள் சாந்தி.

சுமதி தன் கல்லூரியில் ஒருவனைக் காதலித்தாள். ஆனால் அவள் பெற்றோர் அதை விரும்பவில்லை. அதனால் அவளுக்கு வேறிடத்தில் மணம் பேசி திருமணத்திற்கு வேண்டிய சகல ஆயத்தங்களும் செய்துவிட்டனர். விடிந்

தால் திருமணம் முகூர்த்தம் நெருங்கப் பெண்ணை அழைக்கச் சென்றவர் திகைத்தனர். அவள் தன் காதலனுடன் ஓடிவிட்டிருந்தாள் மரப்பிள்ளை வீட்டார் வாய்க்கு வந்த படி ஏசிக்கொட்டினர். ஊரே அல்லோல கல்லோலப் பட்டது. இதன்பின்னால் சாந்திக்குப் பலத்த கட்டுக்காவல் ஆனால் அவளோ என்னையே தன் மனாளாக வரித்தாள். இதை நேரிடையாக என்னிடமே கூறினாள். நான் இசையவில்லை. அவள் அழுது மன்றாடினாள் முடிவில் அவள் வேண்டுகோளை ஏற்றேன்.

என் மாமனாரைக் கெஞ்சிக்கூத்தாடி மேற் படிப்புக் காக இந்தியா சென்றேன். அங்கு எத்தனையோ பெண்களின் கண்கள் என்னைத் தஞ்சம் புகத்துடித்தும் நான் என் சாந்தியை எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் எங்களுக்கிடையில் நடந்துவந்த கடிதப் போக்கு வரத்துத் திடீரென்று நின்றது. நான் அவளுக்கு அனுப்பிய கடிதம் என்னிடமே திரும்பிவந்தது. அதன் பிற்பாடு தான் விஷயம் புரிந்தது எனக்கு; அவள் இன்னொருவனுக்கு மனைவியாகி விட்டாள்: இதை நான் தாங்கமுடியாது தவித்தேன்.

காதல் என்பது இலகுவில் துறக்கக் கூடியதா? இன்றைய நாட்களில் இடம்பெறும் காதல் பலவிதம். கண்ணசைத்தால் காதல் — பஸ்ஸில் முட்டிக் கொண்டால் காதல் - பஸ்ஸில் இருக்க இடம் அளித்தால் காதல் - பஸ்ஸியில் குறிப்புப் புத்தகம் கொடுத்தால் காதல் - நாவல் இரவல் கொடுத்தால் காதல் - சினிமா சியேட்டரில் சந்தித்தால் காதல் என்று இப்படிப் பலதரப்பட்ட நீர்க்குமிழிக் காதல் போல எங்கள் காதல் வளரவில்லை. அதை வளர்த்தவளே அழித்துவிடுவதென்றால்?

ஆனால் அவள் விருப்பமின்றியே தந்தை பண - பதவி - மோகவலையில் வீழ்ந்து அவளை இன்னொருவனுக்கு மனைவியாக்கி விட்டதாக அறிந்தேன். இருப்பினும் மேலும்

நான் அங்கு தங்கியிருந்தால் அசம்பாவிதங்கள் நிகழ வும் கூடும் என்ற எண்ணத்திலே அவர்கள் உறவை அறுத்துக்கொண்டேன்.

பி. ஏ. பட்டம் பெற்ற எனக்கு ஒரு கம்பெனியில் வேலை கிடைத்தது. அதன் அதிபர் பெரிய பணக்காரர். பல கலைத் தொழில் நிலையங்களையும் ஏற்படுத்தியிருந்த அவர் பெண்களையே அதிகமாக அதில் வேலைக்கமர்த்தியிருந்தார்.. ஆனால் அவர்கள் ஒரு நாளுக்கு ஒருவராக அவருக்கு இன்பம் அளிக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் அவர்கள் அங்கு வேலைசெய்ய முடியாது. சலரோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்த அவர், இளம் பெண்களின் சேர்க்கை மூலமே அநேக நாள் வாழலாம் என்று யாரோ சொல்லிக் கொடுத்திருந்த புத்தியின்படி அப்படி நடந்துகொண்டிருந்தார். ஆனால் இவை யாவும் திரைமறைவில் நிகழும் சம்பவங்கள். பணத்தைப் பாதுகாவலனாக வைத்திருந்த அவருக்கு வெளியில் நல்ல மதிப்பு இருந்த பொழுதிலும் தொழிலாளர் மத்தியில் பரம விரோதியாகவே கணிக்கப்பட்டார். உணவுக்கும் உடைக்குமாகக் கஷ்டப்படும் ஜீவன்களையெல்லாம் காப்பாற்றுவதாய் அபயமளித்துப் பின் அவர்களையே பலிவாங்கிக் கொள்வதென்றால் அவன் மனிதனா? அவருக்கு உதவியாகவே அங்கு சில நங்கைகள் நடந்துகொள்வதாகவும் - மறுத்து எதிர்த்துப் பேசுபவர்களை அவர்கள் மூலம் அங்கிருந்து நீக்கி விடுவதாயும் இதன் மூலம் அவர்களுக்குப் பல வசதிகள் மேலதிகமாக வழங்கப்படுவதாகவும் அறிந்ததும் என் நெஞ்சம் அடைந்த வேதனை கொஞ்சநஞ்சமல்ல. பெரிய பதவியிலுள்ளவர்களின் பிள்ளைகளென்றால் பாடசாலை முதற்கொண்டு சகல இடங்களிலும் விசேஷ மதிப்பு அளிக்கப்படுவதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் இங்கு இந்த இழிவு தொழிலைச் செய்வதற்கே அதைவிட மதிப்பு அதிகம் என்பதைக் கேட்டதும் நெஞ்ச வெடித்து விடும்போல் தோன்றியது. ஒரு நாள்—

என்னிடம். அங்கு வேலை செய்யச் சேர்ந்திருந்த புது முகங்களில் ஒருத்தி வந்தாள், தான் அன்றிரவு அவருக்கு உடலைக்கொடுக்க வேண்டிய தினமென்றும் உடலை அளிக் காவிடில் வேலையை விடவேண்டியது மட்டுமல்ல; இல்லாததும் பொல்லாததுமாகக் கதை வேறு கட்டி விடுவார்கள் என்று கூறி அழுதாள். கொடுமைகள் நிகழுமிடத்து அதனைக்களையவேண்டும். அதனால் அவளைக் காப்பாற்றத் தீர்மானித்தேன். அவளைச் சமாதானப் படுத்தித் தேற்றியனுப்பினேன். அவர் அவள் அறைக்குச் செல்லும் நேரத்தை மட்டும் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு அவளைத் தைரியமாகத் தங்கும்படி கூறிக்கொண்டேன்.

குறிப்பிட்ட நேரத்தில், அவளுடைய அறைக்குள் காமப்பசி தீர்க்க நுழைந்த அவரை என் கத்தி பசியாறிக் கொண்டது. அவருக்கு உதவிக்கு வந்த இருவர் என்னைப் பிடிக்க நெருங்காமல் பயந்து ஓடினர். ஆனால், நானே பொலிசுக்கு விஷயத்தைத் தெரிவித்து என் குற்றத்தை ஏற்றுக்கொண்டேன். முடிவில் எனக்குச் சிறைத்தண்டனை கிடைத்தது. அதன்பின்பு என்மனம் இளகாத இரும்பாகி விட்டது. ஆனால் இளகிய இதயம் படைத்தவர்கள் முன் காந்தத்தினால் கவரப்படும் இரும்பாக மாறிவிடும்; இப்பொழுது சொல் நான் செய்தது தவறு?

“அண்ணா! நீ செய்தது முற்றிலும் சரி. அநீதியும் கொடுங்கோலும் நிகழுமிடத்து அதனை எதிர்க்க வேண்டியது கடமை. இல்லாவிடில் சர்வாதிகாரம் தழைத்து ஓங்கிவிடும். எல்லோரும் வாழப் பிறந்தவர்களே யன்றித் தாழ்ப்பிறந்தவர்களல்ல. காலம் வந்தால் உலகம் நம்மைப்பற்றி நன்கு அறிந்து கொள்ளும்.

பார்த்திபனும் பரமசிவமும் அண்ணன் தம்பியாகவே நடந்துகொண்டனர். இதனால் அவர்களை எதிர்த்துப் பேசும் துணியே எவர்க்கும் ஏற்படவில்லை,

6 எதிர்பாராதது.

ஒரு நாள் பரமசிவம் தனியாக அறையிலிருக்கையில் யாரோ பிச்சை கேட்கும் குரல் கேட்டு வெளியில் வந்தான். இளமை யழியாது விதவைக் கோலத்துடன் ஒரு மாதும் வாழ்வை எதிர்நோக்கி நிற்கும் பருவத்தில் ஒரு நங்கையும் அங்கு நின்றனர். அவர்களைப் பார்த்ததுமே அவனுக்கு இரக்கம் வந்துவிட்டது. அவனது ஆதரவு மொழியினால் அந்த மாதது தன் கதையைக் கூறினான்.

“ஐயா! இவள் என் மகள் சாந்தா. நான் என் அண்ணையின் விருப்பத்திற்கு மாறாக என் காதலனை நம்பி அவனுடன் சென்றேன். புதிதில் இனிப்பாக இருந்த நம் வாழ்வு சில வருடங்களுக்குள்ளாகக் கசக்க ஆரம்பித்தது. குடிபோதையும் பிறபெண்களின் நட்பும் என் கணவன் என் நகைகளை யெல்லாம் பறிக்க வழிசெய்தது: முடிவில் என் மகளும் நானும் நாதியற்று நடுத்தெருவில் நிற்கிறோம்.

மேலே பேசமுடியாமல் கண்கலங்கி நின்றாள் அவள். சிறிது நேரம் யோசித்தான் அவன்.

“பெண்ணே! உன் பெயரென்ன?”

“நிர்மலா”

“நிர்மலா! நான் சொல்வதைக் கேள், நான் இங்குள்ள பாடசாலைத் தோட்டத்தில் வேலைசெய்யும் பீ. ஏ. பட்டதாரி. காலம் என்னை வஞ்சித்து விட்டது, எனக்கு இன்னும் மணமாக வில்லையாதலால் கடையில் தான் சாப்பிடுகிறேன், இயற்கையின் கோரப் போக்கால் நான் மணம் செய்யும் நோக்கம் இல்லாதிருந்தேன். உன் கதையைக் கேட்டதும் எனக்கு உன்மீது இரக்கமே ஏற்படுகிறது. உனக்கு விருப்பமானால் என் மனைவியாக வாழலாம். சாந்தி எங்கள் மகளாகவளரட்டும், இது உண்மை”.

அவளால் அவன் சொல்லை நம்பமுடியவில்லை. என்ன பதில் சொல்வதென்று அவளுக்குப் புரியவில்லை. ஏனெனில் எத்தனையோ பேர் அவர்களிருவரையும் கண்டதும் இன்றிரவு இங்கு தங்கி விடுங்கள், உங்களுக்கு வேண்டிய பணம் தரலாமென்று கூறினரே தவிர வயிற்றுப் பசிக்கு உதவியவர் இல்லை. ஆனால் இவனோ வயிற்றுப் பசியையும் கடந்து உயிர் வாழ்க்கைக்கு வழிவகுத்து விட்டானே. அவளது மௌனநிலை அவனுக்கு வேதனையளிக்கவே சம்மதமானால் உள்ளே வரும்படி கூறிவைத்தான்.

அவள் மேலும் நிற்கவில்லை, மகளுடன் உள்ளே சென்றாள். தன் அறைக்குத் திரும்பிய பார்த்திபன் சுடு நீர்ப் போத்தலில் தேநீர் இருப்பைக் கண்டு அதிசயித்தான். அவனது ஆச்சரியத்தைப் போக்கும் வகையில் நடந்ததைக் கூறி அவன் சந்தேகத்தைத் தீர்த்து வைத்தான் பரமசிவம்.

அவளைக் கண்டதும் அவளை யாரென்று அடையாளங்கண்டுகொண்டான் பார்த்திபன், ஆனால் தன்னை யாரென்று காட்டிக்கொள்ளவில்லை. பரமசிவம் அவளை ஏற்றுக் கொண்டதைக் கண்டு அவன் செய்கைக்காக அவளை மனதிற்குள் வாழ்த்திக் கொண்டான் பார்த்திபன். ஆனால் பிறர் எவரையும் அங்கு முன் போல் அநுமதிக்க வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொண்டான். ஏனெனில் வயது வந்த பெண்ணை சாந்தாவிற்குத் தீங்கு ஏதும் நிகழ்ந்து விட அவன் விரும்பவில்லை.

அவன் பரமசிவத்தை மேலும் நன்கு நேசித்ததற்குக் காரணம் - பிச்சைக்காரி ஒருத்திக்காக அவன் இரக்கப் பட்டு வாழ்வளித்தான். இளவயசுப் பிச்சைக்காரியைக் கண்டால் அழகும் உள்ளவளாக அவள் இருந்துவிட்டால் எத்தனையோ பேர் காசைக் காட்டி அவள் மானத்தை விலைக்கு வாங்கிவிடுகிறார்கள். சில வேளைகளில் அவளை ஏற்பதாகக் கூறி அவளுடன் வாழ்ந்துவிட்டு பையில் கரு

வளர்வதை அறிந்ததும் நடுத்தெருவில் விட்டு விடுவார்கள். ஆனால் பரமசிவம் அப்படிச் செய்யவில்லை. அது மட்டுமல்ல, அவளைத் தன் மனைவியாகப் பதிவும் செய்து கொண்டான். வாழ்க்கையைப் பலகோணங்களிலும் அநுபவித்து அறிந்திருந்த அவன் அவள் நிலையை நன்கு புரிந்து கொண்டான்.

மனோகரியின் உடலைத் தன் இச்சைக்கு உபயோகித்த நல்லசிவத்தின் மைத்துனர் தான் இப்போ பாடசாலை அதிபர், தயாளசிவம் எனப் பெயர்வாய்ந்த அவர் பெயருக்கு எதிர்மாறான குணமிக்கவர். மனைவியை இழந்து தன் ஒளியாய் இருந்த மகளையும் ஒருவனுக்கு மண முடித்துக் கொடுத்திருந்த அவர் இப்பொழுது தனக்கு ஒரு துணையை நாடினார். அந்தத் துணை சாந்தாவாகவே அமையவேண்டும் என்றும் விரும்பினார். சாந்தாவை என்று கண்டாரோ அன்று தொட்டே பரமசிவத்தை மிக்க மதிப்புடன் கவனித்தார். ஆனால் வாய்திறந்து தன் மனப்போராட்டத்தை அவனிடம் கூற அவருக்குத் துணைவில்லை. இதற்கு முடிவு தேடும் பொருட்டுப் பார்த்திபனுடைய உதவியை அவர் பெற விரும்பினார்.

“மிஸ்டர் பார்த்திபன்! உமக்கு என்னைப்பற்றித் தெரியும். நான் எவரையும் துன்புறுத்த விரும்புவதில்லை இல்லாவிட்டால் உமக்கு உதவியாக இன்னொரு கிளார்க்கை ஏற்படுத்த ஆசிரியர்கள் விரும்பிய பொழுதும் நான் மறுத்து விட்டேன். ஏன் என்றால் உம்முடைய சம்பளம் குறைந்துவிடும் என்பதற்காக. இதைச் சும்மா ஒரு உதாரணத்தக்காகச் சொல்கிறேன். ‘இது பெரிய உதவியல்ல. ஆனால் மற்றவர்களுக்கு இடையூறு செய்யும் விருப்பம் எனக்கில்லை என்பதைக் கூறத்தான் சொன்னேன்.

உமக்குத் தெரியும் நான் எவ்வளவு பொருள் பண்டத்துடன் இருக்கிறேன் என்று. அதை ஆளுவதற்கு ஒரு வருமில்லை. மகளுக்குப் போதிய சீதனம் கொடுத்தும் மிச்

சமாக எவ்வளவோ இருக்கிறது: இனி நான் தனியாக வாழ்ந்து பிரயோசனமில்லை. ஆகவே எனக்கு ஒரு துணை தேவையாக இருக்கிறது. நீர் இதில் எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்: பரமசிவத்தின் மகள் சாந்தாவை எனக்குத் தரச்செய்ய வேண்டும். அதற்குப் பிரதியுபகாரமாக இந்தத் தவணைச் சம்பளக்காக முழுவதையும் நீர் எடுத்துக் கொள்ளும். பிறகு அதற்கு அளவாக ஒரு டமேஜ் (Damage) ஐக் காட்டிவிடலாம். என்ன சொல்லுகிறீர்? தாரமிழந்தவனுக்கு என்னடா பெண்? என்றுதான் பரமசிவம் கேட்பார். ஆனால் வேண்டுமானால் உங்களுக்காக நான் கேட்கிறேன். அதற்காகப் பொதுச் சொத்தை நீங்கள் எனக்குப் பரிசளிக்க வேண்டாம். உங்களுடைய சொந்தப் பணத்தில் இங்கு படிக்கும் ஏழைப்பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது செய்துவிட்டால் போதும். அதுதான் மிகச்சிறந்த உபகாரம்.”

“அதற்கென்ன, அப்படியே செய்துவிடுகிறேன்.”

அதிபரின் வேண்டுகோள் பற்றிய சிந்தனையில் மூளையைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்த பார்த்திபன் தேநீரை எடுத்து வந்த சாந்தா அங்கேயே நிற்பதை யுணர்ந்து நிமிர்ந்தான். அவள் நடுங்கிய குரலில் கூறினாள்.

“நீங்கள் என்னைத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடாது. உங்களை முன்பு ஒருமுறை பஸ்ஸில் கண்டிருக்கிறேன், அன்றைக்கே என் இதயம் உங்களைச் சரணடைந்தது. எங்கள் அதிர்ஷ்டம் உங்களுக்கு அருகிலேயே வந்து விட்டோம். நான் சாதாரண ஒரு ஏழைப் பிச்சைக்காரியின் மகள் என்பதை மறுக்கவில்லை. ஆனால் உங்களிடம் பறிகொடுத்த என் இதயத்தை மீட்க முடியவில்லை. உங்கள் தகுதிக்கேற்ப நீங்கள் என்னைத் தவறாக நினைக்கவோ உதறித்தள்ளவோ முடியும். ஆனால் உங்கள் பண்பின் முன் எனது அந்த எண்ணங்கள் மறைந்து இதைக்கூறும் படி வேண்டுகின்றது. நீங்கள் என்னை மனைவியாக ஏற்காவிடினும் வேலைக்காரியாக வாதல் ஏற்றுவிடுங்கள்.”

பார்த்திபன் பலமாகச்சிந்தித்தான். தமயந்தியின் சுயம் வரத்திற்கு சென்ற நளனைத் தேவர்கள் மறித்தார்கள், தங்களுக்கு உதவி செய்யும்படி. ஆனால் இங்கு தயாள சிவத்திற்காக - அவன் பேச நினைக்க அதன் முன்பே தன்னை அவள் விரும்புவதை அறிந்து கொண்டான்: என்ன செய்வது!

“சாந்தா! நீ பிச்சைக்காரியின் மகள் அல்ல, நல்ல உயர் குடும்பத்தில் உதித்தவள். ஆனால் பிச்சைக்காரியாக இருந்தாலும் நான் உன்னை ஏற்பதற்குத் தடையில்லை. ஆனால் உன்னைத் தனக்கு மனைவியாக்கித் தரும்படி என்னை விட எவ்வளவோ பதவி உயர்வுள்ள ஒருவர்கேட்டிருக்கிறார். அவர் யாரென்பதை நான் கூறியதுமே நீ என்னை மறந்திடுவாய். என்ன சொல்கிறாய்? அவர் மிக மிக உயர் பதவி வகிக்கும் செல்வச்சீமான்”.

“இல்லை! அந்த ஒருவரின் பெயரே எனக்குத் தெரிய வேண்டாம். அவர் இந்த உலகை ஆளும் அரசராகத்தான் இருந்து விடட்டுமே. நமக்கென்ன? எனக்கு வேண்டியது நீங்களே. உங்களுக்கு விருப்பமில்லா விட்டால் நான் கன்னியாகவே வாழ்ந்து விடுவேன். ஆனால் மற்றவர் என்னை மனைவியாக்குவதை நான் ஏற்கமாட்டேன், இது சத்தியம்”

பார்த்திபன் தர்மசங்கடப்பட்டான். அதிபர் அவனையிட்டு எப்படி எண்ணுகிறாரோ? இவள் முடியாதென ஒரே பிடியாக நிற்கிறாள். முடிவில் அவளுக்கே வெற்றியும் கிடைத்தது.

தயாளசிவத்திடம் நிலைமையை விளக்கினான் பார்த்திபன். வேறு எங்காவது பார்த்துச் செய்வதாக உறுதியளித்தான். ஆனால் மேகத்தில் விளையாடும் அம்புலியே வேண்டும் என்ற சிறு குழந்தையின் அடம் பிடித்தல் போல தயாளசிவமும் சாந்தாவே வேண்டுமென்றார். அவன் எவ்வளவு சொல்லியும் அவர் கேட்கவில்லை.

“மிஸ்டர் பார்த்திபன்! நான் நினைத்தால் உங்கள் பதவியே இல்லாமல் போகச்செய்ய முடியும். பரமசிவம் உங்களுக்குத் துணையாக வரமுடியும் என்று நீங்கள் நினைக்கலாம். ஆனால் அவரையுமே வேலையை விட்டு விலக்கினால் நீங்களனைவரும் நடுத்தெருவில் நிற்க வேண்டி நேரிடும். உமக்கு அதற்கு விருப்ப மிருந்தால் சாந்தாவை நீர் மணந்து கொள்ளும். பரமசிவத்தைக் கொண்டே உமக்குச் சரியான பாடங் கற்பிக்கவும் என்னால் முடியும். அப்படி விரோதமாக நடக்க நான் விரும்பவில்லை. யோசித்து உம்முடைய முடிவைச் சொல்ல உமக்கு இரண்டு நாள் அவகாசம் தருகிறேன். நன்றாய்ச் சிந்தித்து நல்ல முடிவுக்கு வருவது அனைவர்க்கும் நல்லது.”

‘சார் மன்னிக்கவேண்டும். இந்த முடிவு மாற்ற முடியாத இறுதி முடிவு. ஆனால் வெள்ளியிட்ட காலிற்கு வெறுங்கால் அடிமையல்ல. பிழைக்கும் வழி எங்களுக்குத் தெரியும். ஒருவரை நம்பி ஒருவர் பிறப்பதில்லை. ஏன் உங்களையே இந்த அதிபர் வேலையிலிருந்து நீக்கினால் உங்களால் என்ன செய்ய முடியும்? ஆகவே மனிதனுக்கு மனிதன் அடிபணிந்து மானமிழந்து வாழத்தேவையில்லை. மனிதனுக்கு நேர்மை என்ற ஒன்றே பிரதானம். அதில் லாதவன் வாழ்வதும் மாழ்வதும் ஒன்றுதான். உங்கள் தகுதிக்கேற்ப நீங்கள் என்னை விலக்கினால் உங்களை அகற்ற இன்னொருவனிருப்பான். ஆகவே இப்படியான பயமுறுத்தல் எனக்குப் பயமுட்டாது, பெண்பித்துப் பிடித்தவன் எதைச் செய்யவும் தயங்கான், என்பதற்கு நீங்களே சாட்சி.

தெய்வநீதி உங்களையும் எங்களையும் அகில உலகத்தையுமே ஆட்சி செய்கிறது. அதற்கு அமைய நடப்பதே நமது கடமை; ஒரு குருவுக்குச் சமானமான நீங்கள் இப்படிப் பேசியது அருவருக்கத்தக்கது. இந்த வேலையையிட்டு நான் பயப்படவில்லை. ஆனால் பரமசிவம் மூலம் என்னைப் பயமுறுத்தவோ துன்புறுத்தவோ உங்களால் முடியாது.

சிந்திக்கும் ஆற்றல் பெற்ற நீங்கள் இப்படிப் பேசுவது உங்களுக்கு அழகல்ல. வயது வந்தும் நீங்கள் குழந்தைக் கூத்து ஆடுவது அழகா? இல்லை அசிங்கமா?

பொதுச்சொத்தைத் திருடும்படி சொன்னீர்கள். இது முறையா? நீதியா? தர்மமாகுமா? உங்கள் தகுதிக்கு ஏற்ப நீங்கள் நடக்கவேண்டும். ஆண்டியை அரசனென்பதும் விலைமாதைக் கற்பரசி என்பதும், காதகனைத் துறவி என்பதும் உங்கள் செயலும் வித்தியாசமற்றவை ஆகவே நிதானமாக நடக்கக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

“ஓய்! நீ யாரடா நியாயம் படிப்பிக்க எனக்கு?” என்று கூறியபடியே மூலையில் கிடந்த தும்புத் தடியை எடுத்து அவன் முகத்தில் வீசினார் தயாளசிவம். பொறுமையுள்ளம் படைத்த அவன் அவருக்குக் கைநீட்ட விரும்பவில்லை.

“சார்! நீங்கள் படித்தும் படியாதவரே. உங்களைப் போல நானும் நடந்து கொண்டால் நான் மனிதனாக ஆடையணிந்தவனாக உலவ என் இதயம் இடம் தராது. நீங்கள் என்னிலும் வயது கூடியவர். பிள்ளைகளின் குரு: ஆகவே உங்களுக்குப் பணிவின்றி நான் நடந்தால் அது பாவம். நினைத்தேன் என்றால் உங்களை அப்படியே கசக்கிப் பிழியவே என்னை முடியும். ஆனால் என் பலத்தைக் காட்ட நீங்கள் தகுதியான ஆளல்ல. அதுமட்டுமல்ல இப்படி நான் கோபத்தில் பேசுவது பாவமென்று தெரிந்தும் உங்கள் அதிகாரம் என்னைப் பயமுறுத்தி விட்டதாக நீங்கள் நினைக்கலாம். அதற்குப் பதிலாகவே இதைக் கூறுகின்றேன். இறுதியாக ஒன்று கூறுகிறேன். நீங்கள் சாந்தாவை அடைவதென்பது ஆண்டி தன்னை அரசனாகக் கனவு காண்பதைப் போன்றது. அத்துடன் பார்த்திபன் என்ற சொல்லே இங்கு ஒலிக்க முடியாமல் என் வேலையை ராஜிநாமாச் செய்கிறேன்.

பார்த்திபனுடைய ராஜினாமாவும் தன் மகள் விஷயமாகப் பார்த்திபன் அடைந்த தண்டனையும் பரமசிவத்தின் இரத்த நம்புரகளை முறுக்கேற்றின. ஆனால் அவற்றின் கொதிப்பைப் பார்த்திபன் தன் சாந்த மொழிகளினால் அடக்கினான். பார்த்திபன் தங்களை விட்டுப் பிரியப் போகின்றான் என்ற செய்தியைக் கேட்டதுமே சாந்தா அதிர்ச்சியடைந்தாள். ஆனால் அவர்களுடைய தயவில் அவன் வாழ விரும்பவில்லை. அத்துடன் அவர்கள் வாழ்வு முன்னேற வேண்டுமென்றால் அவர்கள் குடும்பத்தில்தான் இருப்பது தவறு என்றும் எண்ணினான்: இடையிடையே அவர்களை வந்து பார்ப்பதாகக் கூறி விடைபெற்ற காட்சி மூன்று சோடிக் கண்களின் கண்ணீர் மாலையுடன் மறைந்தது.

7 தாயும் மகனும்.

எத்தனையோ மாறுதல்களின் பின் - கால ஓட்டத்தின் மாற்றங்கள் பார்த்திபனை முற்றிலும் ஒரு புதிய மனிதனாக அவன் சொந்த ஊரில் காலடி எடுத்து வைக்கச் செய்தன. அண்ணனின் சீறிய புத்தியும் - அண்ணியின் அபாண்டமும் அவனை ஊரை விட்டுத் துரத்திய போதும் உள்ளத்தின் ஒரு மூலையில் உறங்கிக் கிடந்த தாய்ப்பாசம் அவன் ஊருக்குத் திரும்ப உதவியது. தாங்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்த வீட்டின் படலையைத் திறந்தவன் நாய்கடிக்கும் கவனம் என்ற எச்சரிக்கை கண்டதும் ஆச்சரியப்பட்டான். அதற்குள்ளாகக் காவற்காரன் ஓடிவந்தான்.

தன்னுடைய தந்தையின் பெயரைச் சொல்லி அவருடைய வீடுதானா அது என்று கேட்டான் அவனிடம். ஆனால் அவனது அக்கேள்விக்குப் பதிலேதும் சொல்லாது தயங்கியபடியே நின்ற காவற்காரன் பின்பும் பார்த்திபன் கேட்கவே கூறத்தொடங்கினான்:

“தம்பீ! நீ யாரோ எனக்குத் தெரியவில்லை. நான் சுப்பிரமணியத்தைத் தெரிந்தவன். அவருடைய இந்த வீடு இப்பொழுது சிவநாதன் எக்கவுண்டன்ட் (Accountant) அவர்களுக்கு மாறியுள்ளது. சுப்பிரமணியத்தின் தாய் இப்பொழுது அடுத்த ஒழுங்கையில் ஒரு சிறு குடிசையில் வசிக்கிறாள். அவருடைய மூத்த மகன் தன் மனைவியின் சொல்லுக்குள் சுழன்றடி இந்த வீட்டை விற்கச் செய்து பெற்ற தாய்க்கு ஐந்து சதம் கூடக் கொடுக்காது தன் மனைவியின் கட்டளைப்படி பட்டணத்திற்குக் குடிபோய் விட்டான். இளையவன் யாருக்கும் சொல்லிக்கொள்ளாமலே இளவயதில் ஓடிவிட்டான். ஆனால் அவனைத் தான் அவன் தாய் எதிர்பார்த்து அவன் திரும்பிவருவான் என்ற நம்பிக்கையில் வசிக்கிறாள். உண்மையில் அவன் ஒரு நல்லபிள்ளை என்று இங்கு பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

என்ன இந்த வீட்டை விற்கச் சுப்பிரமணியமும் சம் மதித்தாரா?”

“அந்த அநியாயத்தை ஏன் தம்பி கேட்கிறாய்? அந்த மனுசனை அவருடைய மகனுடைய மனைவி உதாசினம் செய்து நடப்பதைக் கண்டு உள்ளம் வெதும்பிய அவர் நாள்டைவில் நோய்ப்பட்டுக் கண்ணை மூடிவிட்டார்.”

“என்ன! இறந்து விட்டாரா?” பார்த்திபன் மேலும் விஷயத்தை அறிய விரும்பிப் பொங்கி வந்த அழுகையை அடக்க முயன்றும் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முடிய முடியவில்லை.”

“ஏன் தம்பி அவர் இறந்ததைக் கேட்டதும் அழுகிறாய்? நீ அவருக்குச் சொந்தக்காரனா?”

“இல்லை; அவரைத் தெரிந்தவன், அவரிடம் அநேக உதவிகளைப் பெற்றவன். அந்த மனுஷனுக்கும் இக்கதியா வரவேண்டும், அப்புறம்?”

“அவருடைய மகனுடைய மனைவி ஒரு வாய்க்காரி. அண்டை அயலவர்களுடன் அதிகம் பேசமாட்டாள், மாமன் மாமியை மதிக்காள். எப்பொழுதும் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதிலேயே கவனம் செலுத்துவாள்: வெள்ளைக்காரன் செய்தனுப்பும் அழகுசாதனப் பொருள் களே அவளது சுற்றம். தன்னை ஒரு இராணி என்றே அவள் நினைத்தாள், கணவனைத் தன் சொல்லுக்குள் கட்டுப்படுத்தினாள். தம்பதிகள் எப்படி இருப்பார்கள் என்று சொல்லத் தேவையில்லை. ஆனால் இதைத் தனக்குச் சாதக மாக்கிக்கொண்ட அவள் அவனைத் தன் காலடிக்குள் சுழன்று வரச்செய்து கொண்டாள், ஆங்கில வாதையே அவள் வாயிலிருந்து வீசும். ‘சொப்பிங்’, ‘வாக்’, ‘சினிமா’ ‘கிளப்’ என்று சொல்லி அவள் தன்னிஷ்டம் போலச் சென்று கொண்டிருந்தாள். அவளது சொல்லுக்குள் அடங்கிக்கொண்ட கணவன் ஊமையாக இருந்துகொண்டான். தந்தையின் மறைவின் பின் தாயைப் பயமுறுத்

திக் குடியிருந்த வீட்டையே விற்கச் செய்து அந்தப் பட்டணத்துக் குட்டியோடு அவன் போய்விட்டான். தாயின் நினைவே அவனுக்கில்லை; பாவம்; அந்தக் கிழத்தாய் குத்தகைக்கு ஒரு காணியில் இருக்கிறது.

பார்த்திபனுக்கு மேலும் அங்கு நின்றுகொண்டிருக்க முடியவில்லை. தான் அந்தக் கிழவியையாவது சந்திக்க வேண்டுமென்று கூறித் திருப்பி விட்டான்.

தாயின் குடிசை நெருங்க நெருங்க அவன் இதயமும் உருகி உருகி வழியத் தொடங்கியது. ஆனால் இவ்வளவு கால இடைவெளியில் தன்னை அடையாளங் கண்டுகொள்வாளோ? இல்லைத் தமையனின் ஏவல்படி ஏதாவது தொந்தரவிற்கு வந்திருப்பானோ என்றெண்ணி ஏசுவாளோ என்று எண்ணியபடியே மனம் குழம்பிப் படலையின் மேலாக எட்டிப் பார்த்துத் தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டான். அவனது சத்தம் கேட்டு எழுந்து வந்த கிழவியின் தோற்றத்தைக் கண்டதும் அவனது கவலைக்கு அளவில்லை. உருகிய இதயம் கண்ணின் வழியே பெருக்கெடுத்து ஓடத்தொடங்கியது. படலையைத் திறந்த கிழவி தனக்கு முன் பின் தெரியாத ஒரு வாலிபன் அங்கு அழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அதிசயித்தான்.

“ஏன் தம்பி அழுகிறாய்? உனக்குப் பசிக்கிறதா” என்று கேட்ட அவள் மொழியில் தாய்மைப் பாசம் நிரம்பி வழிந்தது. தான் அடம்பிடித்த போதெல்லாம் ஆதரவோடு அழுதாட்டிய அதே குரல் கேட்ட பார்த்திபன் அவளது காலடியில் விழுந்தான்.

“அம்மா! என்னைத் தெரியவில்லையா? நான்தான் உங்கள் பார்த்திபன். உங்களை விட்டுப் பிரிந்து ஓடிய அதே மகன் நான்தான் அம்மா” என்று கூறிக் கதறினான்.

அந்த அளவில் அந்தத் தாயின் உடம்பு சிலிர்த்தது. யார் பார்த்திபனா? என் ஓடிப்போன மகன் பார்த்திபனா?

நீ அழாதே: எழுந்திரு மகனே” என்று அவனைத் தூக்கி நிறுத்தி முத்தமிட்டாள் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்த அந்தத் தாய்.

தாயிழந்த கன்றது போல் துயரமாயிருந்த அந்தத் தாய், மகன் வரவால் அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தாள். மூவத்தனின் அடாத செயலும் தந்தையின் மறைவும் மருமகளின் அடங்காத்தனமும் அவள் கூறியிருப்பாள் என்று சொல்லத்தேவையில்லை.

“பார்த்திப! உனக்காக நான் மறைத்து வைத்திருந்த ஒரே ஒரு சொத்து இந்தத் தாலிக்கொடி ஒன்றே” என்று கூறி அதுவரை தன் முத்த மகனின் கண்ணில் படாது பாதுகாத்த நிதியை அவன் முன்னிலையில் வைத்தாள்.

“அம்மா அது உன்னுடனே இருந்திட்டும்: உன்னை நான் பாதுகாக்கவேண்டிய நேரத்தில் உன்னிடம் நான் சொத்துக்கேட்க வரவில்லை அம்மா: நான் இனி உன்னை விட்டுப் பிரிந்தால் என்னுயிர் பிரிவதற்குச் சமம், என்று கூறித் துக்கித்தான்.

புதிய சூழ்நிலையில் தன்னை வாழத் தகுதியுடையவ னைக்கிக் கொண்ட பார்த்திபன் கமத்தொழிலில் ஈடுபட்டான். சிறந்த தோள்வலியும் புயவலியும் கொண்ட அவனுக்கு அது சிரமமாகப் படவில்லை, இடையிடையே சாந்தாவின் நினைவில் அவன் முழுகி வருந்தும் வழக்கம் ஏற்பட்டுக்கொண்டது.

தினமும் வயலுக்குச் செல்லும்பொழுது அந்த ஒழுங்கையில் இருக்கும் சுந்தரியின் வீட்டைத் தாண்டியே செல்லவேண்டும். அவன் அவள் வீட்டைத் தாண்டுகையில் அவள் தண்ணீர்க் குடத்துடன் படலையைத் திறந்து கொண்டு வெளிக்கிளம்புவாள். அவன் அவளைப் பார்த்து ரசிக்கவோ அழகைச் சுவைக்கவோ விரும்பவில்லை. ஆனால் அவளைப் பொறுத்த மட்டில் அவன் அவளுக்கு வேண்டிய

வகைவே தென்பட்டான். ஆனால் அவனுடன் நேரிடையாக எதுவுமே பேசும் திறன் அவளிடம் வரவில்லை

அவள் தங்கள் வீட்டுக்குச் சில சமயம் வருவதைப் பார்த்திபன் கண்டிருக்கிறான். ஆனால் எந்த விதத்தொடர்பையும் அவன் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. தாயின் மூலம் அவள் யாரென்பதையும் அறிந்து கொண்டதனால் அவளும் தண்ணைப்போன்ற ஒரு அநுபவசாலி என்பதைப் புரிந்து கொண்டான்.

அவள் தந்தையை இழந்தவள். தாயின் பாதுகாப்பில் வளர்கிறாள். முன்பு நல்லாயிருந்தவர்கள். ஆனால் சில சந்தர்ப்பவாதிகளின் சூழ்ச்சியினால் அவர்கள் வாழ்வு பாழாகி விட்டது:

அவள் பருவமெய்தியதன் பின்பே அது நிகழ்ந்தது. அவள் தந்தையுடன் கூட்டு வியாபாரம் செய்த பார்த்திபனுக்கு மாமன் முறையான சுந்தரம் அவளைத் தன் பையனுக்கு மணமுடித்து வைக்கும்படி அவள் தந்தையைக் கேட்டார். அவருக்கு அதற்கு விருப்பமில்லை. அவனோ சுத்த காவாலி என்ற பெயர் கேட்டவன். வழியில் தெருவில் பெண்கள் தனித்துச் செல்ல முடியாது. அவ்வளவு தூர்நடத்தை கொண்டவன் அவன். அப்படிப்பட்டவனுக்குத் தம் ஒரே பிள்ளையைக் கொடுக்க யாரும் விரும்புவார்களா? அவள் தந்தையின் மறுப்பைக் கேட்ட பார்த்திபனுடைய மாமன் சுந்தரம் சூழ்ச்சியிலிறங்கினார்.

வியாபாரத்தை விட்டுவிட்டு வேறு முயற்சியில் இறங்குவோம் என சுந்தரியின் தந்தையிடம் கூறிய சுந்தரத்தின் வார்த்தையைத் தப்பாக அவர் புரியவில்லை. வியாபாரம் செய்த முதலைக் கொண்டு ஒரு தென்னந் தோட்டம் வாங்குவதற்கு இருவரும் எண்ணினர். அப்படியே முடிவும் செய்து தனக்குச் செல்வதற்கு சாத்தியமில்லாது போகவே சுந்தரத்தை மாத்திரம் அவ்விஷயத்தை முடித்து வரும்படி முழுப்பணத்தையும் கொடுத்துச் சுந்தரியின் தகப்பன் அனுப்பிவிட்டார்.

சுந்தரம் சென்று பல மாதங்கள் கடந்தும் ஒரு பதிலும் வராது போகவே சுந்தரியின் தந்தை தேடிச் சென்றார். அவர் தென்னந் தோட்டத்தினுள் காலடி எடுத்து வைத்ததும் “ஏய்! வெளியே போய்விடு. உனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?” என்று மிகத் துணிவாகப் பேசி அவரைத் துரத்தினார் சுந்தரம். இவருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. கோர்ட்டில் வாதாடினார். உறுதிப்படி தென்னந் தோட்டம் சுந்தரம் பெயரில் மாத்திரமே இருந்தது. இவர் பணம் கொடுத்ததற்கு என்ன சாட்சி? அதனால் வழக்குத் தள்ளுபட்டது. இப்பொழுது தான் சுந்தரத்தின் செய்கையைப் புரிந்து கொண்ட சுந்தரியின் தந்தை மனம் குழம்பினார். அந்தக் குழப்பமே அவர் உயிருக்கு உலை வைத்தது. இதன்பின் அவர்கள் வாழ்க்கை திசைமாறிச் சிறு குடிசை வாழ்க்கைக்குத் திரும்பியது.

இவ்வளவையும் தன் தாய் மூலம் தெரிந்து கொண்ட பார்த்திபன் அவர்களுக்காக இரங்கினான். தாயின் சுகவீன காலங்களில் அவள் வந்து செய்யும் உதவிகளைக் கண்டு அவள் குணத்தை மெச்சிப் பேசினான்.

சுந்தரிக்கோ அவன்மீது அன்பு பிறந்து விட்டது. அவன் செல்வதையே சில வேளைகளில் தன்னை மறந்து நின்று பார்த்துக்கொண்டு இருப்பாள். இதுவரை எத்தனையோ ஆடவர்களைக்கண்டும் நிலை குலையாதவள் பார்த்திபனின் வரவால் தன்னை அவனிடம் மறந்தாள்.

மிகவும் அடக்க ஒடுக்கமான ஒரு சூழ்நிலையில் அவள் வளர்ந்து விட்டதனால் காதல் கீதம் பாடவில்லை. கண்ணைக்க கற்கவில்லை. மாணே, தேனே, கட்டிக் கரும்பே, செல்வமே என்று கடிதம் வரையப் பழகவில்லை. தன் காதலைத் தனக்குள் அடக்கி வெந்து கொண்டிருந்தாள்.

தினமும் தான் பார்க்கும் சுந்தரி அன்று தன் நினைவில் நிழலாடுவதைக் கண்டதும் அவனுக்கு ஆச்சரியமா

கப் பட்டது. ஒருத்தியை மணப்பதாக முன்பே வாக்களித்துவிட்டிருந்த அவன் சுந்தரியையிட்டு எதுவும் எண்ணவில்லை. ஆனால் இப்பொழுதோ அவள் வீட்டைத் தாண்டிச் செல்கையில் அவனையும்றியாமல் ஒரு உணர்வு அவனை அவள் பக்கம் திருப்பியது. ஒரு வேளை அவன் உணர்வுக்கேற்ப அவள் அவனை மணப்பதற்கு இசைந்தாலும் அதனால் வேறொருத்தியின் வாழ்வு பாழாகி விடுவதை அவன் விரும்பவில்லை.

ஒருநாள் அவன் தாய்க்குப் படுக்கையை விட்டே எழுந்திருக்க முடியவில்லை. அவளுக்குதவியாகச் சுந்தரி சுக்குநீர் போன்ற மூலிகைகளை அவித்துக் கொடுத்துப் பணி புரிந்துகொண்டிருந்தாள். தாயின் ஒவ்வொரு முன்கலும் அவனுக்குத் தாங்கொண வேதனையை அளித்தது. ஆனால் அவள் வேண்டுகோட்படி அவன் வயலுக்கு நீர் பாய்ச்சப் போய்விட்டான்.

தாயின் பதிலால் புறப்பட்ட பொழுதிலும் தாயின் நினைவே அவன்மனத்தில் நிழலாடியது. அவள் வேதனையை அவன் எப்படித் தாங்கிக்கொள்வான்?

அகன்று பரந்து இருக்கும் வெளியாக வயல் காட்சியளித்தது. அங்கங்கே ஒவ்வொருவரது எல்லையையும் வரையறுக்கும் வரம்புகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. கத்தரி, மிளகாய், புகையிலை போன்ற பயிர்கள் ஒவ்வொரு துண்டிலும் காணப்பட்டன. சிறிது தூரத்திலிருந்த தென்னந்தோப்பில் நின்ற முதிர்ந்த குழையின்ற தென்னைகள் சோழகக் காற்றின் உறுத்தலால் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தன. வெய்யில் தன் அதிகாரத்தைச் செலுத்திய போதும் வீசிய காற்று அதன் வெம்மையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. இடையிடையே முகிலால் வெய்யில் தடைப்பட்டபொழுது ஊதிய காற்று அக்கணப் பொழுதிற்கு மிக்க இதமளித்தது.

வியர்வைத் துளிகளை வழித்து எறிந்தபடி நீர் பாய்ச்சிக்கொண்டிருந்த பார்த்திபன் சற்றுத் தொலைவில் சுந்தரி சாப்பாடு கொண்டு வருவதைக் கண்டான். இப்பொழுது அவனுடைய சிந்தனை அவள் பக்கம் திரும்பிக்கொண்டது. அவள் நிலத்தைப் பார்த்தபடி வருகையில் அவளைப் பார்த்து ரசிக்க அவன் மனம் விழைந்தது. அவள் நிமிர்ந்து நடக்கையில் தன் வேலையில் சுறுசுறுப்புடன் ஈடுபட்டான். அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் அவள் தன்னைக் குறைவாக மதித்து விடுவாள் என்று பயந்தான்.

அவனுடைய நினைவில் வந்த சுந்தரி வயல் வந்து விட்டதைக் கண்டு நின்றாள். அவளுக்கு அவனுடன் பேச ஆசை இருந்தும் நாத் தடைப்பட்டது. ஆனால் அவள் பட்டுடல் வெய்யிலில் நின்று, வியர்வையில் மூழ்குவதைக் கண்டதும் “அந்த ஆடுகால் மரநிழலில் நிற்கலாமே” என்றுதட்டுத் தடுமாறிக் கூறிவைத்தான். அவன் தன்னுடன் முதன் முதலாகப் பேசியதைக் கேட்ட மகிழ்வில் நிழலை நாடி அடிபெயர்ந்தாள் சுந்தரி. அவள் செல்லும் அழகையே அவதானித்துக் கொண்டிருந்த பார்த்திபன் தன்னை மறந்த நிலையில் நின்றான்.

கிணற்றடிக்குச் சென்ற பார்த்திபன் கைகால்களைக் கழுவிக்கொண்டு தலையில் கட்டியிருந்த துண்டை அவிழ்த்து உடம்பைத் துடைத்துக்கொண்டு தரையிலமர்ந்தான். சுந்தரி இயக்கிவிட்ட பாவை போன்று உணவை அவன் முன்னே வைத்து ஒதுங்கிக் கொண்டாள். அவள் கால் கடுக்க நின்று கொண்டிருப்பதை யவதானித்த பார்த்திபன் “அந்தச் சருகை எடுத்துப்போட்டு அமர்ந்துகொள் சுந்தரி” என்று கூறினான். அவள் அவனது வேண்டுகோளின் படியே அமர்ந்து கொள்ளச் செல்ல அவனுக்கு விக்கலெடுத்தது. அவள் எதுவித தாமதமுமின்றி நீர் எடுத்து அவன் வாயருகே நீட்டி “குடித்து விட்டு அப்புறம் சாப்பிடுங்கள்” என்று கூறினான். அந்த எழிலரசி

யின் இனிய குரலின் இதமான மொழியைப் பருகியே விக்கலைத் தீர்த்து விடலாம் போன்று அவனுக்குத் தோன்றியது:

“என்ன; தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டே சாப்பிடுகிறீர்கள். என்மீது கோபமா?” “ஆங்ய், உன்மீது எனக்கென்ன கோபம்?” “அப்படியில்லா விட்டால் நீங்கள் ஏன் என்னுடன் பேசுவதில்லை? வழியில் என்னைக் கண்டால் முகத்தை ஒரு பக்கம் திருப்பி விடுகிறீர்கள்; இல்லா விட்டால் நடையின் வேகத்தைக் கூட்டிவிடுகிறீர்கள்.”

“ஓ அதுவா.....? அது.....” “என்னுடன் பேசப் படாதென்று தானே”? “சீச்சீ, அப்படிச் சொல்லாதை சுந்தரி. நீ எங்களுக்கு எவ்வளவு உதவியெல்லாம் செய்கிறாய்! அந்த அன்பான பலன் கருதாத உதவிக்கு நாங்கள் என்ன கைம்மாறு செய்திருக்கிறோம்? அப்படியிருக்க உன்மீது எனக்கு என்ன கோபம்? ஆனால்—”

“என்ன, விழுங்குகிறீர்கள்?”

“நானும் நீயும் கதைப்பதைக் கண்டால் இந்தச் சனங்கள் பலவிதமாயும் கதைக்கத்தொடங்கி விடுவார்கள். அதை நீ தாங்கிக்கொள்ள மாட்டாய் என்ற காரணத்திற்காகத்தான் ஒதுங்கி நடக்கிறேன்.”

“அப்படி யென்றால் ஊரவர்களின் பேச்சுக்காக இந்த உலகத்தை விட்டே ஓடி விடுவதா?”

“சுந்தரி என்னை நீ தப்பாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடாது. அவர்களுடைய பேச்சை என்மனம் தாங்கிக் கொள்ள மாட்டாது.”

நீங்கள் என்னைப்பற்றி, எங்கள் குடும்பத்தைப் பற்றி உங்கள் அன்னையின் வாயிலாக அறிந்திருப்பீர்கள். அதனைக்கொண்டு இந்த உலகத்தை நன்கு நானும் புரிந்தி

ருப்பேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும் என எண்ணுகிறேன். வரவர இந்த உலகத்தில் அதுவும் நம் நாட்டைப் பொறுத்த வரை ஆடம்பரமும், பகட்டுமே முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. நம்முடைய சூழலில் நம் கண்ணெதிரே ஒருவன் மிகவும் தொகையான வருவாயைப் பெறும் தொழிலைப் புரிந்தாலும் அவனைச் சமூகம் மதிக்க மறுக்கிறது. ஆனால் சமூகத்தின் கண்களில் தோற்றப்படாது மிகக் குறைந்த ஊதியத்திற்காகக் கேவலமான ஒரு தொழிலைப் புரிந்தாலும் அவனைச் சமூகம் மதிக்க மறுக்கிறது. ஆனால் சமூகத்தின் கண்களில் தோற்றப்படாது மிக்க குறைந்த ஊதியத்திற்காகக் கேவலமான ஒரு தொழிலைச் செய்வன் தன் ஊர் திரும்புகையில் கம்பீரமான உடையணிந்து வர அவனைச் சமூகம் ஏற்றிப் போற்றுகிறது. ஆகவே அற்ப நேர சுகபோக கௌரவத்தை விரும்பி, சமூகம் தன் தவறையுணர வழியில்லாது கேவலமாகச் சென்று கொண்டிருக்கிறது. அத்துடன் நில்லாது தன் வலைக்குள் வீழ் மறுப்பவனையும் குட்டிச் சுவராக்கி விடத் தயக்கமில்லாது செயல் புரிகிறது.

நாங்கள் "நல்லாய்" இருக்கும்பொழுது எங்களைச் சுற்றித் திரிந்தவர்கட்கு அளவில்லை. ஆனால் எங்கள் சொத்து அபகரிக்கப்பட்டதும் எங்களைத் தேற்றுவார் எவருமின்றித் துயர்ப்பட்டோம், உண்ணும் உணவிற்கே திண்டாடினோம். உடைக்காகக் குளிரில் வருந்தினோம். உலகம் உதவியதா? இல்லை; மாறாகக் கைகொட்டிச் சிரித்தது. இரவல் கேட்டபொழுது ஏமாறியதுடன் நில்லாது எள்ளிநகையாடியும் அனுப்பி வைத்தனர்: கடன் கேட்ட இடத்தில் நாய் மூலம் பதில் அனுப்பினார்கள். வயிறு காய்ந்து வாடியபொழுது அப்பாவிடம் உதவி பெற்றவர்களே வாய்நிறையச் சிரித்துக் கொட்டி மகிழ்ந்தார்கள். இன்னும் சிலர் எங்கள் தலைக் கறுப்பு தெரிந்தாலே கதவை மூடினர்:

எஞ்சியிருந்த நம் சிறுவயல் செழித்தது: பழையபடி அழகு என்னுடலை அலங்கரித்தது. உதவி செய்ய மறுத்தவர்கள் ஓடிவந்தார்கள், ஏற்கத் துடித்தனர். உலகத்தை நன்கு புரிந்துகொண்ட நாங்கள் அதன் ஏமாற்று வித்தைக்கு அடிபணியவோ அடிமைப்படவோ மூடரல்லவே

ஆகவே நாங்களிருவரும் உறவு கொள்வதை நீங்கள் மறுத்தால் அது முடியாமல் போகும். மற்ற எவ்விதத்திலும் அகில உலகமே ஆர்த்தெழுந்து அட்டகாசம் செய்தாலும் அது நடக்கமுடியாத செயல்”

“சுந்தரி நீ கூறுவது முற்றிலும் உண்மை. உலக இயல்பை நன்கு புரிந்து கொண்ட உன்னைப் போல் ஒரே முடிவுடன் இருக்கும் பெண்கள் மிகச் சிலரே. நான் உன்னை நிச்சயம் மனைவி ஆக்கிக்கொள்வேன்”

“ஆஹ் அப்படியா அத்தான்! என் மனச் சுமை இப்பொழுதே இறங்கியது என் கூம்பிய இதயம் வெடித்து மலர்கிறது. பதவிமோகத்தால் கவரப்படும் இந்த உலகத்தில் புதிய ஒரு சமுதாயத்தை நாம் உண்டாக்குவோம். கவர்ச்சி மயக்கம் ஊட்டும் களிபோதையில் காமுறுவோர்க்கொரு பாடம் எழுதுவோம். நாகரிகம் என்ற பெயரில் அவலட்சணமாக அங்கம் தெரிய ஆடை அணிவதும், காலையும் தொடையையும் அசரவேகத்தில் ஆட்டி மார்பகத்தை நீட்டிக் காட்டுவதுமே நாட்டியம் என்றும் ஏற்றிப் போற்றிப், பண்பின் பிறப்பிடமாய்த் திகழும் பத்தினிப் பெண்களைப் பட்டிக்காடு என்று கைகொட்டி நகைக்கும் இக்கால நவநாகரிக யுவதிகளும் இளைஞர்களும் தம் தீர்க்கதரிசனத்தை மூட்டை முடிச்சக் கட்ட வழிகாட்டுவோம். எங்களிடம் பணமில்லை; மலைபோலக்குணமிருக்கிறது; கொள்கை இருக்கிறது. வாழவேண்டி வாழத்துடிக்கும் மானமிகுமக்களைச் சாகடிக்கச் செயல்படும் உலகிற்கு ஒரு பாடம் கற்பிக்க வேண்டும்: அப்பொழுதே நம் சக்தி மானம் இவர்களுக்குப் புரியும். இனிப்பைக் காட்டிப்

பணத்தைக் கொடுக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் இடையைக் காட்டும் மாயமிகு மோசக்காரிகளல்ல நாம் என்பதை மக்கள் உணரட்டும்”

“சுந்தரி, கவலைப்படாதே. உன் உள்ளம் படும் வேதனை எனக்குத் தெரியும். இனி நீ எனக்குரியவள் இந்த வெயிலில் நீ இனிமேல் சாப்பாடு எடுத்துவர நான் விடமாட்டேன். உன் பொன்போன்ற மேனி இந்த வெய்யிலில் கருகவேண்டாம்.”

“சரி அத்தான் நேரமாகிறது; மாமிக்கு மருந்து கொடுக்கவேண்டும். நான் போய்வருகிறேன்.”

பார்த்திபன் அவள் செல்வதையே பார்த்து மகிழ்ந்தான். அவன் கவிஞனாக இருந்தால் அந்தக் காட்சியை கவிதையாக வடித்திருப்பான். ஆனால் அவன் சாதாரண ஒரு மனிதனாகையினால் மனதினுள் மகிழ்ந்து கொண்டான்.

பார்த்திபனும் சுந்தரியும் ஒன்றாகப் பழகுவதைக் கண்டு இருவரது கிழத்தாய்மாரும் ஆனந்தங் கொண்டனர். மனப்பொருத்தம் ஏற்பட்டுக்கொண்ட அவர்களுக்கிடையில் இனி வேறென்ன பொருத்தம் வேண்டிக் கிடக்கிறது!

ஒருநாள் வயலில் இருந்து திரும்பிய பார்த்திபன் இரு புதியவர்கள் தன் வீட்டில் இருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டான். அவர்கள் இருவரும் அவனது மாமன் சுந்தரமும் அவர் துணைவியும் என்பதைத் தாயின் மூலம் அறிந்து கொண்டான். அவர்களை ஏற்றபடி உபசரிக்கும் படி கூறிவிட்டுச் சுகவீனமுற்றிருந்த சுந்தரியின் அன்னையைப் பார்க்கச் சென்றான் அவன்.

சுந்தரியும் தாயும் அவன் வரவினால் மகிழ்ச்சிப் படாமல் முகத்தை ‘உம்’ மென்று வைத்திருந்தது அவனுக்கு

வேதனையாயிருந்தது. ஒருவேளை தான் செல்லச் சுணங்கி விட்டதினாலோ என்னவோ என அவன் எண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் சுந்தரியே அதன் காரணத்தைக் கூறினாள்.

‘இப்பொழுது உங்கள் வீட்டில் விருந்தினராயிருப்பவர்கள் தான் எங்கள் வாழ்க்கையில் புயலையும் சூறாவழியையும் உண்டாக்கியவர்கள். அவர்கள் உங்களையும் ஒருவேளை தடைசெய்திருப்பார்கள் என எண்ணி விட்டோம்.

“என்ன! இவர்களா அவர்கள்? எனக்கு, அவர்கள் என் மாமன் மாமியென்பதே என் அன்னை சொல்லிய பின்தான் தெரியும், அப்படியிருக்க அவர்கள் சொல் என்னை என்ன செய்யும். இன்று வயல்வேலை சுணங்கிவிட்டது. வந்ததும் சாப்பிடாமலே இங்கு வந்தால் நீங்கள் என் சாப்பாட்டு நினைவே இல்லாமல் வயிற்றில் நெருப்பைக் கொட்டுகிறீர்களே.

“மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள். தவறாக நினைத்து விட்டோம். வாருங்கள் சாப்பிடலாம்.”

பார்த்திபன் சுந்தரிவீட்டுக்குச் சென்றதை யறிந்த சுந்தரம் தம்பதிகள் தங்கள் விஷயத்திலிறங்கினர். சுந்தரமே பேச்சைத் தொடக்கினார்.

“அக்கா! இந்த வயல்வேலை அவன் உடம்புக்கு ஒத்து வராது. எப்படியிருந்தவன் இப்பொழுது இளைத்துப்போனான். எங்களுடன் வந்தானென்றால் தென்னந் தோட்டத்தைப் பார்வையிட்டுக்கொண்டிருக்கலாம். இனி எங்கள் இளைய மகள் காமினியும் இருக்கிறாள். ஒன்றுக்குள் ஒன்றாகச் செய்து வைத்து விட்டால் பொருள் பண்டமும் வெளியில் போகாது. குடும்பமும் பிரியாது. நாங்களும் எங்கடை கடைசிக் காலத்திலும் நிம்மதியா ருங்கியாகச் சீவிக்கலாம்.”

இந்தப்பேச்சுப் பார்த்திபனுடைய அன்ணையக் கவர்ந்த பொழுதிலும் சுந்தரியின் தன்னலமற்ற சேவையின் நினைவு வரவே மௌனியானாள். இதைக் கண்ட சுந்தரத்தின் மனைவி தொடர்ந்தாள்.

“நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கோ மச்சாள், நாங்கள் எங்களுடைய மகனுக்கு அந்தப் பொடிச்சியைக் கட்டிக் குடுக்கச் சொல்ல மறுத்துவிட்டு இப்பொழுது அதின் பலனை அனுபவிக்கினம். இப்ப கஷ்டத்திலே இருக்கிறததனால் பதவிய மனுஷராக இருக்கினம். போகப் போகத்தான் தெரியும். வடிவான பெண்களுக்காக ஆசைப்பட்டு இந்தக்காலத்தில் படுகிற அவதி உங்களுக்குத் தெரியாதே இனி உங்களுடைய விருப்பம். நீங்கள் வேறு உங்களுடைய அண்ணன் வேறு? இனி உங்களுடைய விருப்பம். நாங்கள் ஏதோ சொல்லிப் பார்த்து விட்டம்.”

இதன் பின்னும் பழங்கால மனுஷியான பார்த்திபனின் அன்னை வாழா இருப்பாளா? தம்பியின் வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்பட்ட அவளுக்கு மகனைச் சாந்தப்படுத்தும் வழியையும் அவர்களே காட்டினர்.

“இப்பொழுது தென்னந்தோட்டம் மேற்பார்வை செய்வதைத் தவிர வேறு செய்திகளைச் சொல்லத் தேவையில்லை. பின்பு எல்லாம் தானாகச் சரியாகிவிடும்.

தங்கள் மகனுக்குக் கிடைக்காத லட்சுமிகரம் பொருந்திய பெண் அவனுக்குக் கிடைப்பதைப் பொறுக்க முடியாமலும், அவர்கள் முன்னேற்றத்தைக் கண்டு பொருமை கொண்டுமே இவர்கள் இச்சூழ்ச்சியியிறங்கினர் என்பதை அந்த ஏழைத்தாயினால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

தன் சுற்றாடலை - உயிரான சுந்தரியைப் பிரியமனமில்லாத பார்த்திபன் அன்ணையின் ஆணைக்கஞ்சி அவர்களுடன் வேண்டா வெறுப்பாகவே சென்றான்.

8. நீங்காத நினைவு

மிகப் பரந்த அளவில் இருந்த தென்னந்தோட்டத்தில் பல குடும்பங்கள் உழைப்பின் நிமித்தம் அங்கு குடியேறியிருந்தன. ஒவ்வொரு குடும்பப் பெண்ணும் தங்கள் கணவர்மாருடன் மிக ஒற்றுமையாக ஒத்துழைப்பதைக் காணும் தோறும் பார்த்திபனின் நினைவு சுந்தரியிடம் செல்லும். அவள் அவனுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பிய காட்சி இன்னும் அவன் மனத்திரையில் அழியா ஒவியமாகக் காட்சி யளித்தது:

“அத்தான்! நானே நீங்களாக நீங்களே நானாக இருந்தோம். நீங்கள் என்னை மறந்துகொண்டால் என் உயிர் நிலைக்காது” என்று கண்ணீரையே விடைகொடுத்து முதன்முறையாக இட்ட முத்தம் இன்னும் அவன் வேதனையை அதிகரிக்கச் செய்தது. இந்த நினைவின்போது அவன் அடைந்த கவலையை அனுபவித்தறிந்து கொள்வதன்றிச் சொல்லி விளங்காது:

அவனைத் தங்கள் உறவினனாகவே காட்டிக்கொள்ளா திருந்தனர் சுந்தரம் குடும்பத்தினர். ஆனால் அங்குள்ள தொழிலாளர்கள் அவன்மீது நல்ல மதிப்பு வைத்திருந்தனர். ஏழைத் தொழிலாளியின் இன்முக வாழ்க்கை மாட மாளிகையில் வாழும் மானிடனிடம் இல்லை என்பதை அவன் தெரிந்துகொண்டான்.

சுந்தரமும் மனைவியும் சிலவேளைகளில் மிகக் கேவலமான முறையில் தகாத வார்த்தையாடிச் சண்டைப்படுவதைக் கண்டு அருவருத்தான். குடிபோதையில் அவர்கள் இப்படி நடந்துகொள்கையில் காமினியும் அதில் கலந்து விடுவாள். இவற்றையெல்லாம் அவர்கள்முன் இடித்துக் காட்டிய அவன்மீது அவர்கள் மேலும் பொறாமை கொண்டனர். இதற்கிடையில் காமினிக்கும் ஓரிடத்தில் திரும்

ணம் நிச்சயதார்த்தம் ஆகியது. தாயிடமிருந்து வந்த கடிதத்தைக் கண்ட பார்த்திபன் திகைத்துப் போனான். தன் தாய் அவர்கள் வஞ்சகப் பேச்சிற்கு அடிமையாகித் தன்னை அவர்களுடன் அனுப்பிவிட்டதையுணர்ந்து வேதனைப்பட்டான். எவ்வளவோ உலக அநுபவம் பெற்றும் கூட அந்தத் தாய் தவறு செய்ததைக்கண்டு அழுதான். கஷ்டப்படுகையில் எட்டிப் பாராத இவர்கள் சொல்லை நம்பி எப்படிப் போகலாம் என்று அவன் கேட்டும் அவள் அனுப்பியதுடன் அவள் கண்ட கனவு எவ்வளவு பேதமையானது என்பதை அவளுக்கு நினைவூட்டும் வகையில் காமினியின் விவாக அழைப்பிதழைத் தன் தாய்க்கு அனுப்பி வைத்தான்;

மாலையில் தன் அறைக்குத் திரும்பியவனுக்குச் சுந்தரம் தம்பதிகளின் பேச்சு கவனத்தை ஏற்படுத்திற்று;

“வேலைசெய்வதென்றால் இப்படியல்லவோ செய்ய வேண்டும். அடக்கமுடியாதவளை ஆசை வார்த்தை பேசி மயக்கி குதித்தெழுந்தவனைக் குருத்திலே கிள்ளிவிட்டோம். நாங்கள் சென்றதையும் கவனிக்காமல் அழகிக்கு அடிவருடப் போனவன் இனி யாரைத் தேடிப் போகப்போகிறான்.

அவர்கள் பேச்சைக் கேட்கச் சகியாமல் மறுபுறம் திரும்பியவன் மூலையில் ஒரு கடிதம் உடைக்கப்பட்டுக் கிடப்பதைக் கண்டு எடுத்தான்.

அன்புள்ள பார்த்திபன்,

விதியெனும் பாறாங்கல்லைச் சாதாரண மனிதனால் தகர்த்தெறிய முடிவதில்லை என்பதற்கு இந்தச் சம்பவமே போதும். உன் அன்பிற்காக - வரவிற்காக - ஏன் உன் கட்டளைக்காகவே ஏங்கிய உன் சுந்தரி; நீ உன் மைத்துனியான

காமினியை மணக்கவிருப்பதை உன் மாமியிடமிருந்து வந்த கடிதமூலம் அறிந்து நிலைகுலைந்துவிட்டாள். பார்க்காத சோதிடமில்லை. செய்யாத வைத்தியமில்லை. எல்லாம் ஓட்டைச் சிரட்டைத் தண்ணீர்தான். இப்பொழுது அவள் செல்வச்சந்நிதியில் இருப்பதாகக் கேள்வி.

நண்பன்,
அமுதன்:

உலகமே அழிவதாக அவனுக்குத் தோன்றியது. ஒவ்வொரு செடிகொடியின் அசைவற்ற நிலையும் படர்ந்து வந்த இருளும் அச்சோகத்தின் எதிரொலியாகவே தோன்றின. பேசும் சக்தியற்ற அஃறிணைப் பொருட்களெல்லாம் அவன் வேதனையைக் கண்டு சகிக்கமுடியாது இரவெனும் மடந்தை இருட்போர்வைக்குள் மறைந்து ஒளியிழந்தன. அவனது ஒவ்வொரு உறுப்பும் அவன் இயலாமையை உணர்த்திற்று. அவள் கொடுத்த ஒவ்வொருபிடி சோற்றுக்கும் அவை கடமைப்பட்டன அல்லவா? வெய்யிலையும் பொருட்படுத்தாமல் அவன் உணவை எடுத்துச் சென்று தன் உள்ளக் கிடக்கையை அவனுக்கு உணர்த்தி சம்மதமெனும் தேனமுதத்தைப் பருகி மெய் மறந்திருந்தவள் இன்று பார்ப்பதற்கு அவலட்சணமாகி விசரி என்னும் பட்டம் பெற்று ஆறுதல் தருவாரின்றி ஆதிபகவளை அண்டி நின்றாள்.

9. சரிந்த கோட்டை

வண்டு படாத வசந்தமுல்லை அவள்! இதழ் ஓடியா
ரோசா அவள்! கைபடாத கரும்பு அவள்! மாசுபடாத
தங்கம் அவள்! காலத்தை வெல்லும் கற்பரசியான அவள்
இன்று கஞ்சத்தனம் மிகுந்த சிந்திக்கும் திறனற்ற சிற்
றறிவுள்ள புல்லர்களின் பரிகசிப்புக்கு உள்ளானாள். தம்
சிற்றின்பமோக வெள்ளத்திற்கு அணைகட்ட விரும்பி அவள்
இசைவிற்குத் துடித்துத் தோல்விகண்ட அவர்கள் அவள்
நிலைகண்டு களிகூர்ந்து ஆறமுடியாத புண்ணெனும் சொல்
லம்புகளை வீசி ஏளனம் செய்தனர்.

கற்பினுக்கு ஓர் கண்ணகி; பொறுமைக்கு ஓர் சீதை;
மதிநுட்பத்திற்கோர் தமயந்தி என்றெல்லாம் காப்பியங்
களில் நாம் படித்திருக்கின்றோம். அதையிட்டுப் பெரு
மைப்படுகிறோம். ஆனால் பொறுமைக்கும், கற்புக்கும்,
பெண்ணின் பெருமைக்கும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும்
சிறுகுளத்திலுண்டான ஒரு சிறு குவளை மலர்போலும்
உயர்வு மிக்க இப் பெண்ணரசியைக் கண்டு அவளுடைய
அந்த நிலைக்கான காரணத்தை அறியாது சிந்திக்கும் அறி
வைப் பெற்றிருந்தும் தம் சின்னத் தனத்தால் அதைப்
பாழாக்கிக்கொண்ட அற்பர் சிலரால் அவள் இகழ்ப்படு
வதைத் தடுத்து நிறுத்த எவரும் முற்படவில்லை.

மனிதன்-ஆறு குணங்கள் நிரம்பப்பெற்றவன். மிரு
கங்கள் பெற்றிராத பகுத்தறிவைப் பெற்றவன் என்று
சொல்லிப் பெருமைப்படுகிறோம்; பூரிக்கிறோம். அந்த
மதிப்பு மிக்க சிந்தனைச் செல்வத்தை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு
கேவலமான, இழிகேடான, ஒரு கணப்பொழுதிற்கு மட்
டும் இன்பமளிக்கும் செயலுக்காக எந்தக் கொடுமையை
யும் செய்யத் தயக்கமின்றி இறங்கும் மனிதனைக் கண்டு
எதிர்க்க எவருமில்லை. வாழ்வு மலரவேண்டும்; இன்பம்
பெருகவேண்டும்; இறையருள் கிடைக்கவேண்டும்; எல்

லோரும் வாழவேண்டும் என்றெல்லாம் பிதற்றும் மனிதர் கூட்டம் கூட இந்தச் சிறுமைத் தனத்தைக் கண்டு சீறவில்லை; சீர்படுத்தத் துணியவில்லை.

இதுவரை தான் குடியிருந்த இதயமே தனக்குக் கொலைக்களமாக மாறிவிட்டதே என்று எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி எவ்வளவோ இன்னல்பட்டிருப்பாள் என்று எண்ணி ஏங்கினான் பார்த்திபன்.

வாழ்க்கையெனும் பெருவயலில் வண்ணமலர்ப் பூஞ்சோலை அமைத்து அதன் நடுவண் அமைக்கப்பட்ட உபரி மாடத்தில் சுந்தரியும் தானும் நின்று சம்சாரம் நடத்தலாம் என்று எண்ணித் தான் கட்டியிருந்த கோட்டை, இறகொடிந்த பறவை இரங்குவாரின்றித் தரையில் விழுந்துகிடப்பதுபோலத் தாங்குவாரின்றிச் சரிந்து விழ அதனடியில் குற்றுயிராய்க் கிடக்கும் சுந்தரி நசுக்குப்படுவதாக உணர்ந்து வேதனைப்பட்டான் அவன். அந்தகார இருளையும் மதியாது கால்போன போக்கில் நடந்துகொண்டிருந்த அவனுக்குச் சுடலைமடத்துப் பேயும் சுற்றித்திரிந்த மிருகங்களும் தெரியவில்லை. அவன் எண்ணமெல்லாம் இடிந்த கோட்டையினடியில் கிடக்கும் சுந்தரிமீதே இருந்தது. ஆதரித்து ஆறுதல் பகர்வாரின்றி நாட்களாய்-வாரங்களாய் அலைந்த அவன் உண்டிருந்தால் அது ஒரு அதிசயம் தான்.

என்றுமில்லாதபடி அன்று களைப்பு மேலோங்கவே அருகே தென்பட்ட வீட்டின் வெளிவிறுந்தையில் ஒதுங்கிக்கொண்டான் அவன். காற்றுப் பலமாக வீசியது; மரங்கள் செடி கொடிகள் பலமாக ஆடின. மழை பேரிரைச்சலுடன் கொட்ட ஆரம்பித்தது. அதனால் யன்னல்களைச் சாத்திவிடச் சென்ற அந்த வீட்டிலிருந்த அம்மாள் வெளியே விறுந்தையில் குளிரில் நடுங்கிக்கொண்டிருந்த பார்த்திபனைக் காண நேரிட்டது. அந்த நேரத்தில் பயமாக இருப்பினும் யன்னலினூடாகத் தெரிந்த மின் வெளிச்சத்தில்

அவன் இரக்கத்துக்குரிய தோற்றத்துடன் நிற்பதைக் கண்டு அவன்மீது அநுதாபம் கொண்டு, “யார்தம்பி நீ?” என்று கேட்டாள்.

அந்த இதமான வார்த்தை கேட்டுப் பலநாட்களாயிருந்த அவன் இதயம் அந்த வார்த்தையினால் கவரப்பட்டதில் ஆச்சரியம் எதுவும் இல்லை. “நான் ஓர் அநாதை. மழைக்காக நிற்கிறேன்” என்றான்.

அதன் பின்னரும் அவனை வெளியே குளிரில் விறைக்க விடவிரும்பாத அவள் அவனை உள்ளே அழைத்தாள். அவளுடைய அன்பு மொழிகளினால் அவனுட்சென்றான். அவன் செல்கையில் யன்னல் கதவுகளைப் பூட்டுவதில் முனைந்திருந்த அவள் தாவணி சரிந்து கிடந்தமையினால் அவளின் முதுகின் சிறு பகுதியை அவனால் காண முடிந்தது. அந்த மின்னொளியில் வெளித்தெரிந்த அவள் முதுகில் தெரிந்த பழுப்பேறிய வெண்ணிறத் தழும்பு அவன் இதயத்தைத் தைத்தது. அவள் யன்னல்களைப் பூட்டி அவன் பக்கம் திரும்பிய பொழுது அவளது முகத்தை நேருக்கு நேர் நன்கு பார்க்க முடிந்தது. அப்பொழுது அவள் யாரென்பதை அவன் திடமாகக் கண்டு கொண்டான். தன்னை அவள் அடையாளம் கண்டுகொள்ளவில்லை யென்பதைத் தெரிந்து கொண்ட அவன். “அம்மா, நிர்மலா வீட்டில் வேலைசெய்தது நீங்கள்தானே?” என்று கேட்டான். அந்தக் கேள்வி அவளையே திடுக்கிட வைத்தது. தன்னை அவன் தெரிந்து கொண்டும் தன்னால் அவனைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத அவள், “நீ யார் தம்பி? என்னை எப்படித் தெரிந்து கொண்டாய்?” என்று கேட்டாள். “அம்மா, என்னைத் தெரியவில்லையா? நன்றாக யோசித்துப் பாருங்கள்” என்று கூறினான் அவன். அம்மா என்று அவன் அழைக்கும் ஒவ்வொரு முறையும். அவளுக்கு அந்தக் குரல் எங்கோ கேட்டுப் பழகிய குரலாகத் தெரிந்தும் அதை யாருடையதென அடையாளங் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. அவளது நிலையைக் கண்ட அவன், “நான் தான் அம்மா பார்த்திபன்” என்றான்.

‘யார் பார்த்திபனா?, எட நீயா?’ என்றவள் எதைப் பேசுவது என்று ஒன்றுந் தோன்றாமல் அவளை மார்போடணைத்து இறுகப் புல்லி முத்தமிட்டாள். அந்த அரவணைப்பில் தாய்மைப் பாசம் நிரம்பி வழிவதைக் கண்டான் அவன்.

“பார்த்திப! உன்னை இந்தக் கோலத்திலா நான்காணவேண்டும்? நீ என்கிருந்து வருகிறாய்? உனக்கும் என்கதிதானா, சொல்லடா மகனே சொல்லு” என்று எதைக் கேட்பது எதை விடுவது என்று தெரியாமல் சங்கடப்பட்டாள் அவள்.

“அம்மா! எல்லாவற்றையும் நான் பின்னால் சொல்கிறேன்: நீங்கள் இருக்கும் இவ்வீடு உங்களுடையதா? உங்களைக் கண்டதும் என் களைப்பே நீங்கிவிட்டது. அங்கிருந்து வந்த பின் என்ன செய்தீர்கள்?” என்று கேள்விகளை அடுக்கினான் அவன்.

அவள் துடுமென எழுந்து சென்று பீங்கான் நிறைய நல்ல ருசிமிக்க உணவுகளை எடுத்து வந்து அவனுக்குக் கொடுத்து அவன் உண்ணத் தொடங்கியதும் தன் கதையைக் கூறத் தொடங்கினாள்.

அதன் பின் எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள் நடந்து விட்டன. என் மகனும் மணமாகிப் புருஷனுடன் வாழ்கிறான். நானும் அவளுடன் செல்ல இருந்த சமயம் சாரதா என்ற ஒருவர் தன் மகள் மனோகரிக்கு உதவியாக என்னைத் தம் வீட்டில் இருக்கும்படி கூறி யாத்திரை சென்றுவிட்டனர். மணமானதன் பின் ஆசிரியத் தொழிலையே விட்டு விட்ட அவள் பண்பு மிகுந்தவள்: நான் அவளுடன் இருக்கச் சம்மதித்ததும் அவள் மகிழ்ச்சிக்களவில்லை.

இதுதான் அவளுடைய வீடு. அவள் கணவனுடன் தன்னுடைய உறவினருள் ஒருவனான ரஞ்சிதன் மேல்

படிப்புக்காக மனைவியுடன் லண்டன் செல்வதையிட்டு அவளை வழியனுப்பச் சென்றிருக்கிறாள். அவள் உன்னைப் பற்றியும் சில வேளைகளில் சொல்லுவாள். அவளை உனக்கு முன்பே தெரியுமா?”

இந்தக் கேள்வி அவளைச் சற்றுத் திகைப்படையச் செய்தது. அதெல்லாம் பின்பு சொல்வதாகவும் அதுவரை தன்னை அவளுக்கு வெளிப் படுத்த வேண்டா மென்றும் கேட்டுக்கொண்டாள். மனோகரி தன்னையிட்டு மிக்க மதிப்பு வைத்திருப்பதை அறிந்து அவன் மகிழ்ச்சியடைந்தான். அவள் தன்னைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டிருப்பதால் அந்த நிலையில் அவள் தன்னைக் கண்டால் வேதனைப் படுவாள்: தன்னால் ஆன உதவிகளைச் செய்ய முன் வருவாள் என்பதைக் கருத்திற் கொண்டே தன்னைப் பற்றி அவளிடம் சொல்ல வேண்டாமெனக் கேட்டுக்கொண்டான்

லட்சுமி அவளிடம் ஒரு உதவி பெற விரும்பினாள்: ஆனால் அந்த உதவியை அவளிடம் கேட்டால் அவன் தன்னையிட்டு என்ன எண்ணுகிறானோ எனச் சங்கடப் பட்டுப், பின், அவன் தன்மீது கொண்டிருந்த மதிப்பு இன்றும் குறையாது இருப்பதை மனதிற் கொண்டு அவளிடம் அதைக் கேட்டாள்.

“பார்த்திப! உன்னிடம் இதைக் கேட்பதற்காக நான் மிக வருத்தப்படுகிறேன்: ஆனால் நீ என்னையிட்டு எவ்வித தப்பான எண்ணமும் கொள்ள மாட்டாய் என்ற துணிவிலேயே கேட்கின்றேன். என்னுடைய மகளுக்குப் பிரசவம் இந்த மாதம். அதற்காக என்னை வரும்படி அவள் எழுதியிருக்கிறாள்: ஆனால் மனோகரியோ எனக்குச் சமமான மான ஒருவரை நான் வரும்வரை இங்கு நிற்க ஒழுங்கு பண்ணிவிட்டுப் போகும்படி பணித்தாள். நீ என்னுடைய உறவினன் என்று சொல்லி வீடுகின்றேன். நான் போய் வரும் வரை நீ இங்கு நின்று பணி புரிகிறாயா?.

“அம்மா! ஒரு உதவி சிறிதாக இருப்பினும் அதைப் பெரிதாகவே நாம் கொள்ள வேண்டும். முன்பு நான் என் மாமன் வீட்டில் இன்னல் பட்டிருந்த வேளை நீங்கள் எனக்குச் செய்த உதவிகளை நான் மறந்தவனல்ல. ஆனால் இப்போதைய நிலையில் நான் மிக இக்கட்டான ஒரு சூழ்நிலையில் அகப்பட்டிருக்கிறேன். இருந்தும் உங்கள் கோரிக்கையை மறுக்க முடியாதிருக்கிறது. ஆகவே நீங்கள் பிரசவம் முடிந்ததும் சீக்கிரம் திரும்பி வந்து விடுவீர்களானால் நான் நிற்பதற்குத் தடையில்லை.

“உன்னை நான் எப்படிப் போற்றுவது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. உண்மையில் நீ ஒரு அபூர்வப் பிறவி தான். எனக்கு மகனில்லாத குறை உன்னைத் தீர்ந்து விட்டது. என் உயிர் உள்ளவரை உனக்கு எவ்வித இன்னலும் வரவிடாது நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். இப்பொழுதே உன் கஷ்டத்திற்கு நிவாரணம் தேடச்- சித்தமாயிருக்கிறேன். ஆனால் நீயோ அதைக் கூற மறுப்பதால் நான் திரும்பி வந்ததின் பின்பாவது அதை எனக்குச் சொல்லிவிடு மகனே.”

மனோகரி, பார்த்திபன் எதிர்பார்த்தபடி அவனை அடையாளங்கண்டு கொள்ளவில்லை. லட்சுமியும் அவனும் போட்ட திட்டப்படி அவள் வரும் வரை அவளது பொறுப்பை அவன் ஏற்றுக்கொண்டான். அவனது தோற்றம் மனோகரிக்கே இரக்கத்தை உண்டு பண்ணிற்று.

10. புதிய சூழ்நிலை

முன்னைப்போல மனோகரியுடன் உரிமையுடன் நடக்க அவன் முயலவில்லை. இப்பொழுது அவளுடைய பணியாள் அவன். அதனால் அவளிட்ட வேலைகளைத் தப்பாது செய்துவந்தான். அவளுடைய மகனை எடுத்துப் பாராட்டுவதில் அவன் மிகுந்த அக்கறை காட்டினான். அவளுக்கு இது ஆச்சரியமாக இருந்தும் எதுவும் பேசாதிருந்தாள். அவள் கணவன் மணிவதனன் அவனைப் போன்றே மிக்க சாந்த குணம் படைத்தவன். இதனால் அவன் பார்த்திபனையிட்டு எவ்வித சந்தேகமும் கொள்ளவில்லை. சிலவேளைகளில் தனது முன்னைய நாட்களில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் நினைவுக்கு வந்து நிலைகுலைக்க முற்படும்போதெல்லாம் பார்த்திபன் வெளியே சென்றுவிடுவான். தான் எவ்விதத்திலும் பார்த்திபன் என்று காட்டிக்கொள்ளக் கூடா தென்பதிலேயே அவன் கவனமிருந்தது. ரஞ்சிதனைப் பற்றி அவள் அவனுடன் உரையாடுகையில் அவனைத் தன் கண்ணாகப் பேர்ற்றி வளர்த்த பார்த்திபனை அவள் போற்றிப் பேசுகையில் அவன் நிலை தடுமாற நேர்ந்தும் திட சிந்தைக்காரனாதலால் சமாளித்துக் கொண்டான். அந்தப் பார்த்திபனைக் காணத் தான் எடுத்த முயற்சிகளெல்லாம் வீணாகி விட்டன என்பதை அவள் கூறுகையில் அவன் அழவே ஆரம்பித்து விடுவான். அப்பொழு தெல்லாம் பார்த்திபன் நீண்ட பெருமூச்சை விட்டுக் கொள்வான்.

மணிவதனன் நல்ல அழகன். சிவந்த மேனி; சுருண்ட கேசம்; நாகரிகமாக நெற்றிமீது புரள எடுத்து விட்ட சில சுருள் மயிர்க்கற்றைகள் அவன் அழகை மேம்படுத்தின. சிறிது ஒதுக்கி நீட்டி விடப்பட்டிருந்த மீசை அவன் அழகுக்குக் குறையேற்படா வகையில் நல்ல கருமையாக இருந்தது. எத்தனையோ புதுவித ஆடவர்களை யெல்லாம் கண்ட அவன் பார்த்திபன் மீது நல்லபிப்பிராயமே கொண்டான்.

டிருந்தான். தன் வயதிற்கும் தோற்றத்திற்கு மேற்பத் தன்னை அழகுபடுத்திக் கொள்ளாமல் முற்றுந் துறந்த முழுஞானிபோல அவன் நடந்து கொண்டது அவர்க ளுக்குப் பெரும் புதிராகவே யிருந்தது:

அவசரபுத்தியும் - ஆலோசனையற்ற முடிவும் நிரபராதி யைக் குற்றவாளியாக்கி விடுகின்றன - அக்கணப் பொழு தில். ஆனால் அது தவறு என்பதை யறிந்து கொண்டதும் அந்த முடிவைச் செய்தவர்கள் படும் வேதனை கொஞ்ச நஞ்சமன்று. முற்கோபக்காரன் பின்னுக்கு இரங்குவது உண்மை.

ஒரு நாள் சினிமாவிற் குச் சென்று திரும்பிய மனோகரி தன் மகனுக்கு அணிந்து சென்ற தங்கச் சங்கிலியைக் கழற்றி மேசை டிராயரில் வைத்து விட்டுப் பின் தன் உடைகளை மாற்ற அறைக்குச் சென்றாள். மணிவதனன் கூடத்தில் பேப்பரைப் பார்த்தபடியிருந்தான். பார்த்தி பன் அவர்கள் வந்ததைக் யறிந்ததும் தயாரித்து வைத்தி ருந்த கோப்பியைக் கொண்டுவந்து கூடத்தில் வைத்து விட்டு அவர்கள் மகனுடன் சில நிமிடங்கள் அளவளாவி விட்டுக் குசினிக்குள் சென்றுவிட்டான்.

சாப்பிட உட்கார்ந்த மனோகரி தன் மகன் போட்டி ருந்த சங்கிலியைக் கழுத்தில் காணாது கணவனைக் கேட் டாள். படத்திலிருந்து வந்தபின்னும் அவன் கழுத்திலேயே இருந்ததாக அவன் கூறினான். முடிவில், கோப்பியைக் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டுச் சென்ற பார்த்திபன் மக னுடன் சிறிது நேரம் இருந்ததை நினைத்து அவனே அதை எடுத்துக்கொண்டான் என்று தீர்மானித்தனர். அவனை யழைத்து அதுபற்றிக் கேட்டதும் அவன் துடித்துப் போ னான். அவனை நம்புவதற்கு அவர்கள் தயாராயில்லை; இதைக் கண்டதும் அவன் கொட்டிய கண்ணீரைக் கொ ண்டே ஒரு காவியம் எழுதலாம். பின் கட்டிற்குச் சென்ற அவன் ஒரு கடிதம் எழுதி அதை உறையிலிட்டு அவர்கள்

காணக்கூடியதாக அதை யன்னல் பொருத்தில் செருகி விட்டு மின்விளக்கை எரிந்துகொண்டிருக்க விட்டுப் பின் வேலியில் இருந்த பொட்டினூடாக வெளிச்சென்று இருளில் கலந்து கொண்டான்.

குற்றம் செய்யாத பொழுதும் தன்மீது சுமத்தப்படும் குற்றச்சாட்டை ஏற்றுக்கொள்ளவோ எதிர்த்து வாதாடவோ முடியாதபடி இளகிய இதயம் படைத்தவன் உள்குள்ளேயே குமைந்து புழுங்குகின்றான். கொலைகாரன் கையிலகப்பட்ட கடா ஆடுபோல அவன் கதி வந்து விடுகிறது காரணம்—செய்நன்றி மறவாமை. எவ்வளவு துணிவு படைத்தவனாயினும் மதிநுட்பம் வாய்ந்தவனாயினும் செய்நன்றியின் முன் அடிமையாகி விடுகிறான். அங்கே செய்நன்றி அவனுக்குச் சர்வாதிகாரி ஆகிறது. அதன் முன் விலைகொடுத்து வாங்கப்பட்ட அடிமை போன்ற இவன் மெளனியாகின்றான்.

சாப்பிட்டுக் கையலம்பிய மணிவதனன் சிகரெட் பற்றும் நோக்கத்துடன் சிகரெட் வைத்திருந்த மேசைலாச்சியைத் திறந்தான். அங்கே அவனுடைய மகனது சங்கிலி அந்த மின்னொளியில் பிரகாசித்தபடி கிடந்தது. "மனோ!" சற்றுக் கடுமையாகவே மனைவியை அழைத்தான் அவன். எழுந்து சென்று சங்கிலியைக் கண்டதும் தான் அவள் தன் பிழையை உணர்ந்தாள். பின்பு எடுத்து இரும்புப் பெட்டிக்குள் வைக்கும் நோக்கத்துடன் மேசை டிராயரில், தான் வந்ததும் வராததுமே அதைக் கழற்றி வைத்ததை இப்பொழுதே நினைவு கூர்ந்தாள். மனைவியின் இயலாமையைக் கண்ணுற்ற மணிவதனன் அவளை ஆசுவாசப்படுத்தி, பார்த்திபனிடம் சமாதானம் செய்து கொள்ள அழைத்துச் சென்றான்.

குசினிக்குள் மின்விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது: ஆனால் அவனைக் காணவில்லை. வெளியே போயிருப்பான் என்ற எண்ணத்தில் அவன் வரும் வரை நிற்போம் என்று

அங்கு நின்ற அவர்கள் கண்ணில் கதவுகள் சாத்திவிடப் பட்டிருந்த யன்னல் இடைவெளியில் ஒரு கவர் இருப்பதைக் கண்டு அதை எடுத்துப் பிரித்தனர்.

அன்புள்ள அம்மா!

உங்கள் சொல்லை மீறி நடக்கிறேன் என்று மட்டும் நீங்கள் எண்ணக் கூடாது. தவறு செய்யாத விடத்துக்குற்றவாளியாக்கப்பட்டேன். வேறிடமாக இருந்தால் உண்மையை நிலைநாட்ட வாதாடியிருப்பேன். ஆனால் இங்கு நான் அப்படி நடந்து கொள்ள முனைந்திருந்தால் சங்கிலி தியேட்டரில்தான் போயிருந்தாலும், என்னைத் தெரிந்து கொண்டதும் என்மீது கொண்டிருந்த மதிப்பிற்காகக் குற்றத்தை மறைத்து மன்னித்து விட மனோகரியும் மணிவதனனும் முடிவுசெய்யலாம். அதற்கு இடமளிக்க நான் விரும்பவில்லை. மனோகரியும் கணவனும் உண்மையை உணர்ந்து கொள்ளட்டும்; மிகுதி ஆண்டவனைப் பொறுத்தது என்ற நம்பிக்கையில் இந்தக் குற்றச்சாட்டை ஏற்கவோ எதிர்த்து வாதாடவோ முடியாத சூழ்நிலையில் செல்கிறேன். விதியிருந்தால் தங்களைச் சந்திக்கிறேன்.

அன்புள்ள
பார்த்திபன்

கடிதத்தைப் பார்த்ததும் அவர்களிருவரும் அடைந்த துயரத்தை எழுத்திலே வடிப்பதென்றால் இயலாத காரியம். பார்த்திபனைப்பற்றி மனோகரி மூலம் முன்பே யறிந்திருந்த மணிவதனன் அவன் தங்கள்மீது விசுவாசம் வைத்துத் தன்னைக் காட்டிக்கொள்ளாது நடந்தும் அதையுணராது அவன்மீது பழியைச் சுமத்தியதை எண்ணுந்தோறும் மிக்க வேதனைப் பட்டான். மேற்கொண்டு அவனைக் காணும் வழிபற்றி அவர்கள் சிந்தித்து நின்றனர்.

மனோகரியின் உள்ளத்திலோ எண்ணற்ற எண்ணங்கள் நிழலாடின; தன் வாழ்க்கையை உயர்ந்த ஒரு படியில்

மைத்து அதில் தன்னைத் தியாகம் செய்தவனை இப்படி நடத்தியதையிட்டு அவள் வெந்து போனாள். தாமரையற்ற தடாகமும் - சந்திரனில்லாத வானமும் - பிள்ளைகளில்லாத மனையும் போல அவள் முகம் இருளடைந்தது. அந்த இருட்திரையிலே அவனது பயன் கருதாத உதவி ஒளியுடன் பிரகாசித்தது.

நிம்மதியற்ற நெஞ்சுடன் அலைபாயும் உள்ளத்தின் ஆக்கிரமிப்பிற்கு விடையளிக்க முடியாது. இடையில் சிறிது நாள் தடைப் பட்டிருந்ததன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தான் பார்த்திபன், கால்கள் நகர மறுக்கும் போதெல்லாம் அங்கங்கே தென்படும் கட்டிடங்களில் நின்று ஆறிச் சென்றான். அன்றும் வழக்கம்போல அவன் எதிர்ப்பட்ட ஒரு வீட்டின் முன்புறத்திலிருந்த சிறு விரூந்தையில் ஓட்டிக்கொண்டான். தூற்றலாக இருந்த மழை காற்றினால் நாலாபக்கமும் சிதறிற்று. விரூந்தை நனையவே கையிலிருந்த பார்சலை ஒரு மூலையில் வைத்து விட்டு மறு மூலையில் அவன் ஒதுங்கிக்கொண்டான். அங்கே ஏற்கனவே படுத்திருந்த நாயொன்று அவனை விரட்டிற்று. அந்த நாயை உறுக்கும் வகையில் வெளிப்பட்ட அவன் சத்தத்தைக் கேட்ட அவ்வீட்டுக்காரன், தன் நாய்க்கு அதிகாரம் செலுத்திய அவனை, கெஞ்சலாகக் கேட்டும் மதியாது அம்மழையிலேயே தூரத்திவிட்டான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தன் பார்சலையும் மறந்து விட்டுச் சென்றான் அவன்.

—:—

11. இதுதான் விதியா?

விடிந்ததும் வெளியில் வந்த பரமசிவம் தன் விருந்தையில் கிடந்த பார்சலைக் கண்டு அதிசயித்தான். அது அழக்கேறிய இரண்டு சாரமும் உறையிடப்பட்ட ஒரு டயறியும் இருந்தது. டயறியின் முதற் பக்கத்தைப் புரட்டியதுமே அவன் உள்ளம் ஓலமிடத் தொடங்கிற்று. ஆம், அங்கு அவனது உயிருக்குயிரான பார்த்திபனுடைய பெயர் இருந்தது. இப்பொழுதுதான் இரவில் நடந்த சம்பவம் அவன் நினைவிற்கு வந்தது. தன்னை நேசித்து தனக்கே வாழ வழிகாட்டிய அவன் தன்னிடம் வந்த பொழுது தெரியாமல் செய்த பிழையை உணர்ந்து அழுதான். யாரோ தயாளசிவத்தின் ஆட்களாயிருக்கும் என்று தான் துரத்திய அந்த மனிதன் தன்னுடைய வாழ்வின் ஒளி என்பதைக் கண்டு மனம் கலங்கினான். கணவனுடைய நிலையைக் கண்ட நிர்மலா திகைத்துப்போனாள். அவளுடைய திகைப்பைப் பன்மடங்காக்கி அதிர்ச்சியடைய வைத்தது அவனது வார்த்தைகள்.

“நிர்மலா! பாகனையே கொல்லும் யானை போன்று என் உடன்பிறப்பினனாகப் பாவித்த பார்த்திபனை யாரென்று தெரியாமல் நான் நேற்றிரவு கொட்டும் மழையில் துரத்தி விட்டேன். அவன் வேறு யாருமல்ல; இங்கு பாடசாலையில் வேலைசெய்த கிளார்க். அது மட்டுமல்ல; அவன் தான் உன் சிற்றப்பனின் மருமகன்.”

“என்ன! பார்த்திபனா? அவரா?”

“ஆம்; இங்கு வேலையை உதறிவிட்டுச் செல்லும் பொழுது என்னிடம் எல்லாவற்றையும் அவன் கூறினான். ஆனால் உங்களிடம் இதைக் கூறவேண்டாம் என்றே கேட்டிருந்தான். அதைத் தெரிவிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் இப்பொழுது வந்துவிட்டது. நம் சாந்தாவை அவன்

மணப்பதர்க உறுதிகூறிச் சென்றும் ஒரு தகவலும் அனுப்பவில்லையே என்று கோபப்பட்டோமல்லவா! இங்குபார்! அழுக்கேறிய அவன் உடைகளை; நன்றாகக் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறான். எம்மை அவன் அடைந்தபோது அவனை ஏசி அனுப்பிவிட்டேன். இதைத்தான் விதி என்பதா?

சாந்தா கவலைப்படாதே. எப்படியும் அவனைத் தேடிப் பிடித்து வந்துவிடுகிறேன்; உன் இன்பவாழ்வுதானே எங்கள் மகிழ்ச்சி; நீ கவலைப்படாதே; எப்படியும் உன்னிடம் அவனைக் கொண்டு வருகிறேன். கலங்காதே கண்ணே, ஒரு கிழமை லீவில் அவனைக் கண்டுபிடித்து விடுகிறேன்.”

சாந்தாவிற்கும் நிர்மலாவிற்கும் ஏற்பட்ட கவலையை என்னென்பது. தங்கள் கொடுமைக்குட்பட்டிருந்த பார்த்திபன் தன்மகளை மணக்க வாக்களித்ததையுணர்ந்த நிர்மலா அவன் பண்பை எண்ணி உள்ளம் வெம்பினாள். மணவறையில் தாலிகட்டும் சமயமாக மயங்கி விழுந்திறந்த கணவனையடைந்தவள் போலானாள் சாந்தா.

சுந்தரி என்ற நினைவில் காடும் மலையும் கடும் வனமும், மேடும் பள்ளமும் தாண்டிப்போயிருந்த பார்த்திபனைக் கண்ட சிலர் அவனைப் பைத்தியமெனப் பரிகசித்துக் கல்லெறிந்து “ஏய் பைத்தியமே! ஓடிவிடு” என்று பிதற்றினர்.

மகனே! உன் நிலைக்கு என்ன காரணம்? ஏன் வெறி பிடித்தவன்போல இருக்கிறாய் என்று கேட்டு அவனை ஆதரித்த செம்மல்கள் ஒருவருமில்லை; குரைக்கும் நாய்க்குக் கோல் கொடுப்பது போல அவனைப் பரிகசித்தவர்களைத் தட்டிக் கொடுத்தனர் சிலர்.

இந்தக் கட்டத்தில் நம் சரித்திரப் பெருமைகளைச் சிறிது திரும்பிப்பார்க்கவேண்டியுள்ளது. வந்தாரை வாழவைக்கும் நாடு; நீதிநெறி தவறாத செங்கோலாட்சி; பசித்தவனுக்கு உணவு; அழுதவனுக்கு ஆறுதல்; இரப்

போர்க்கு இல்லையென்னாது வழங்கும் ஈகை; வாழத் தெரியாதவனை வாழவைக்கும் சமூகம்; அன்பும் அறனுமே நம் வாழ்வின் இலட்சியம் எனக்கொண்ட மக்கள் கூட்டத்தைக் கொண்ட நம்நாடு என்று போற்றிப் புகழப்பட்ட நாடு இன்று சொந்த நாட்டுக்காரனையே சூழ்கொட்டித் துரத்துகிறது. புகழுக்கும் பெயருக்குமாகச் சேவை செய்யும் வேண்டாதவர்களையும் கொடியவர்களையும் ஏற்றித் துதித்துப் புகழ்பாடுவது முறையா? நீதியா? பணம்பதவி-மோகம் என்பனவற்றிற்கு அடிமைப்பட்டுமுலும் சமூகமே சிறிது சிந்தித்துப் பார்: எல்லோரும் ஓரினம், ஓர் குலம் என்று எக்காளமிட்டவர்களே எங்குபோய் ஒளித்தீர்கள். என் அருமைத் திருநாடே உனக்கு ஏன் இந்தக் கொடுமை?

முல்லைக்குத் தேர் கொடுத்தான் பாரிமன்னன். பகை தடிந்து ஆட்சி செலுத்தினர் மூன்று மன்னர்; இறுதி வந்த பொழுதும் இல்லையென்னாது இறைத்தான் கன்னமாமன்னன். பசுக்கன்றைக் கொன்ற தன் மகனைத் தானேகொன்றான் சோழ மன்னன் ஓளவைக்கு நீண்ட ஆயுள் வேண்டி நெல்லிக்கனி கொடுத்தான் அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்றெல்லாம் தமிழன் பெருமையைப் பறைசாற்றிக் கொண்டே நம்மிடையே வாழும் நம் சகோதரரை வெறுத்து ஒதுக்குவதுதான் மேன்மையா? சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

சாதாரண ஒருவன் தவறு செய்கிறான். சமயம் வரும் பொழுது அவன் தான் செய்த தவறிலும் நூறுமடங்கு மேலான நன்மையைச் செய்யினும் அவனை மதிப்பவர் இல்லை. ஆனால் உயர்ந்த பதவியிலுள்ள ஒருவன் மிகக் கொடிய தவறு செய்யினும் அவன் குற்றத்தை மறைக்கிறது சமூகம். அவன் திருந்தாவிடினும் திருந்தி விட்டா னென்று கொண்டாடுகிறது! ஏன் இந்தப் பாரபட்சம்? பணத்தின் மகிமை அவ்வளவு பெரிதா? மானம் இழந்த பின் வாழும் வாழ்வும் ஒரு வாழ்வா? அப்படியிருக்க மக்களை ஏமாற்றிப் பிரசாரம் பண்ணிச், செப்படிவித்தை புரியும் சமூகமே! நீ தனிமனிதன் வாழ்வில் அக்கறை செலுத்தா விட்டாலும் அவனைத் துன்புறுத்தாமலாவது இருக்கமாட்டாயா? படிப்பது தேவாரம்; இடிப்பது சிவன் கோவில் என்றமாதிரி ஏன் நடக்கிறாய் சமூகமே!

12. இதுதான் முடிவு

தன் கால்போன திசையில் நடந்துசென்ற பார்த்திபன், தான் செல்வச் சந்நிதியில் நிற்பதை எம்பெருமான் சந்நிதியில் அடித்த மணியோசையின் மூலம் அறிந்தான். ஆற்றிலே உடைகளைத் தோய்த்து உலரவிட்டு நீராடிய பின் அந்த முருகன் சந்நிதியை அடைந்தான். அங்கு அப்பன் பூசைகாண நின்றவர்களில் ஒருத்தி அவனைக் கண்டதுமே அவன் முன் சென்று கவனித்து நின்றான். அவன் கவனிக்கவில்லை. கோயிலைச் சுற்றிக் கும்பிடப் புறப்பட்ட அவனைத் தொடர்ந்தாள் அவள். பின்னும் அவன் எதுவும் தெரியாது நிற்பவன்போல இருக்கவே அவளுடைய பொறுமை எல்லை கடந்தது.

‘அத்தான்! என்னை உங்களுக்குத் தெரியவில்லையா? நான்தான் உங்கள் சுந்தரி. நீங்கள் என்னை மறந்துவிட்டீர்களா? என்னைக் கண்ணெடுத்தே பார்க்க மாட்டீர்களா அத்தான்? உங்கள் கோலத்தினைக் கண்டு நெஞ்சு வேகிறதே! இவ்வளவு துரும்பாய் இழைக்க உங்களுக்கு என்ன வந்தது? சொல்ல மாட்டீர்களா? என்னுடன் கோபமா?’

அம்மையப்பா என்மேல் கருணை கூரமாட்டாயா? என் அத்தானை என்னுடன் பேசச்செய், தெய்வமே! உன்னைக் கும்பிட்டேன் இறைவனே! எனக்கு வாழ்வளிக்க இன்னும் உன் திருவுளம் இரங்கவில்லையா? அண்ட சராசரங்கள் போற்றிப் புகழும் தேவதேவே! ஆண்டானை அடிமை கொண்ட அண்ணல் முருகனே! சூரனைச் சங்கரித்த செங்கோட்டுவெற்பனே! நம்பியாண்டார் நம்பிக் கருள்செய்த ஆனைமுகன் தம்பியே! அடியவர் தொழும் அம்பிகை மகனே! என்பால் கருணைகூரமாட்டாயா? இந்த அடிமையின்மீது அருள் செய்யுங்கள் அப்பனே!’

சுயநிலை பெற்ற பார்த்திபன் - சுந்தரியைக் கண்டான் :

“என் இதய லக்குமியே! உன்னை ஏமாற்றிவிட்டேன் என்று எண்ணுகிறாயா? நான் ஏமாற்றவில்லை; ஏமாந்து விட்டேன் ராசாத்தி. கண்ணே என் சுந்தரி உன் ஆனந்தச் சிரிப்பினால் என்னைத் தேற்றிவிடு. இந்த இறைவன் சந்நிதியில் ஒன்று கூடினோம். இல்லை இறைவன் கூட்டி வைத்தான். ஆண்டவனே உன் சந்நிதியில் இணைத்த எம்மைக் காப்பதும் உன் பொறுப்பு ஐயா. சொல்லு சுந்தரி.”

“எம்மைக் காப்பது உன் பொறுப்பு ஐயா”

இந்தக் காட்சியைக் கண்ட ஒரு அம்மாள் மடத்திலிருந்த இன்னும் சிலரைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தாள். அவர்கள் வேறுயாருமல்ல; மனோகரி குடும்பமும் லட்சுமியும்தான். மனோகரியும் மணிவதனனும் பார்த்திபனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் அங்கு பரமசிவம் எதிர்ப்பட்டான்.

“பார்த்திப! உன்னை எங்கெல்லாம் தேடுவது? உன்னை விருந்தையில் நிற்கவிடாது துரத்திய என்னுடன் பேச மாட்டாயா? என்னருமைப் பார்த்திப! இது யார் இந்தப் பெண்? இவர்கள் யார்?”

“இவள்தான் என் மனைவி சுந்தரி! இவர்கள் என் சுற்றத்தினர்.”

“என்ன உன் மனைவியா? அப்படியானால் சாந்தா?”

“சாந்தா! ஆஹ்! சாந்தா!” என்று வேதனைப்பட்ட பார்த்திபனை அவள் யாரென்று கேட்டாள் சுந்தரி.

“சுந்தரி உன்னைப் போல அவளையும் மணப்பதாகக் கூறியிருந்தேன். ஆனால் ..... ஆனால் விதி வேறு பக்கம் நின்று விட்டது.

“அப்படியானால் என் சாந்தாவின் வாழ்வு பாலே வனமா? சாந்தா நீ வாழ முடியாதம்மா” என்று அழுத பரமசிவத்தின் வாயைப் பொத்தினாள் சுந்தரி:

“அப்படிச் சொல்லாதீர்கள். அவள் வாழ்ந்தேயாக வேண்டும், அவளும் என்னைப்போல் ஒரு பெண்ணல்லவா? அவளை வாழவைக்க வேண்டும். நான் என் சகோதரியாக அவளை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அத்தான் நீங்கள் அவளை மணந்துகொள்ள வேண்டும்.”

“என்ன, உண்மையாகவா சுந்தரி?” அவளை நான் மணந்துகொள்ள முடியுமா?”

“சந்தேகமேயில்லை; கட்டாயம் மணந்தேயாக வேண்டும்.”

இவர்களுடைய சம்பாஷணையைக் கேட்ட மணிவதனன் தனது காரிலேயே அனைவரையும் ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டான். காரில் சென்று கொண்டிருந்த ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் ஒவ்வொருவித சிந்தனை எழுந்தது.

தன்னால் ஒரு பெண்ணை வாழவைக்க முடிந்ததே என்று மகிழ்ந்தாள் சுந்தரி.

தன்னை ஏற்றுக்கொண்ட சுந்தரி தன் வாக்குறுதியைக் காப்பாற்ற வழிசெய்ததை எண்ணி அவளைப் போற்றினான் மனதினுள் பார்த்திபன்.

தாங்கள் இழைத்த தவறுக்குப் பிராயச்சித்தம் போல அவனிடம் மன்னிப்புப் பெற்று அவன் மணவினையை முடிக்கச் செல்வதில் ஆனந்தப்பட்டனர் மணிவதனனும் மனோகரியும்.

வீண்போகாத தன் முயற்சியினால் மனைவியும் மகனும் அடையும் சந்தோஷத்தை எண்ணி மகிழ்ந்தான் பரமசிவம்.

ஒன்றும் புரியாத மணிவதனனின் மகன் லட்சுமியின் அரவணைப்பில் துயின்று கொண்டிருந்தான்.

மாலைச் சூரியன் கிரணங்கள் முகத்தில் பட்டுத் தெறிக்க நாடிக்குக் கைலாகு கொடுத்த வண்ணம் வாடிப் போயிருந்த மனைவியின் நிலைகண்டு பரமசிவத்தின் இதயம் பலமாக அடித்துக் கொண்டது; பேசும் சக்தியற்ற

நிர்மலா ஒரு கடிதத்தைப் பரமசிவத்திடம் கொடுக்க அதை அவன் மணிவதனனிடம் நீட்ட அவன் உரக்கப் படித்தான்.

அன்புள்ள அம்மாவிற்கும் சிற்றப்பாவிற்கும் எனது தாழ்மையான வணக்கம்.

தங்கள் சம்மதமின்றி நடந்து கொண்டதற்காக மன்னித்துக்கொள்ளவும். எனக்கு இனி வாழ்வு மலரும் என்ற நம்பிக்கை இல்லை. அதனால் டாக்டர் மிஸ் பரந்தாமனின் உதவியுடன் நர்ஸாகச் சேர்ந்து விட்டேன். அவர் வந்தால் என் உண்மை நிலையைப் புலப்படுத்தி விடுங்கள்.

சாந்தா

பெண் எவ்வளவு துணிவும் அநுபவ முதிர்வும் பெற்றிருந்தாலும் குழந்தை நெஞ்சம் போலக் கலங்காமல் இருக்க முடிவதில்லை. மெய்காவலாளாக முன்னையுடைய ரோஜா மலர் போன்று தைரியம் என்னும் படை பெற்ற அவள் மெல் இதயம், சில திடர்ச்சம்பவங்களின் முன்சூரியன் வரக்கண்ட பனித்துளிபோலத் தைரியத்தை இழந்து விடுகிறது. சாந்தாவின் வாழ்வே இதற்குப் போதும்.

பார்த்திபன் கண்ணீரைக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தான். சுந்தரி அவனைத் தாங்கிக்கொண்டே பேசினாள்.

“விதியை வெல்லலாம்; சமுதாயத்திற்கு ஒரு படிப் பினை புகட்டலாம் என்று நம்பித்தான் ஓடி வந்தோம். முடியவில்லை. காலம் வஞ்சித்து விட்டது. இவ்வளவுடன் நின்றுகொண்டதே நாம் செய்த பாக்கியம்.”

எல்லோரிடமிருந்தும் நீண்ட பெருமூச்சுகள் வெளிப்பட்டன.

உலக இயற்கை இதுதான்; பகலில் என் துணைவியைக் கண்டு சிரிக்கும் கஞ்சமலர் வாட இதோ நான் வந்து விட்டேன் என்று கூறுவது போலப் பூரண சந்திரனும் அவர்களைச் சாந்தப் படுத்த எண்ணிக் கிழக்கே தோன்றிற்று.

இந் நூலின் ஆசிரியர்
சீ. சிவஞானசுந்தரம்

இருபத்திமூன்று வயது நிரம்பிய இந்நூலின் ஆசிரியர் ஏழாலை சீவரத்தினம் மகேஸ்வரி தம்பதிகளின் ஐந்தாவது மகனாவார். ஏழைகளின் நண்பரும் சமூக சேவையில் நாட்டம் கொண்ட வருமான இவரின் கொள்கைகளை பெரும்பாலும் இவர் எழுத்துக்களிற் காணலாம். எவருடனும் சிரித்த முகத்துடன் பழகும் இவர், சொல்லும் செயலும் ஒன்றான சமூகம் உருவாக வேண்டும் என்ற விருப்புமிக்கவர். இரக்க சுபாவமும் முற்கோபமுங் கொண்ட இவர் சிறந்த ஒரு பேச்சாளருமாவார்.

பெண்களின் இதயம்தான் ஆழங்காண முடியாதென்பர். ஆனால் இவரைப்பற்றி முழுதாகப் புரிந்துகொள்வதே கடினம். நேர்மையும் வாக்கும் மாறாத இவர் நம் நாட்டுக் கலைஞர்களுக்கு முதலிடம் வேண்டி நிற்பவர். அவர்களுக்குப் போதிய ஊக்கமும் உதவியும் கிடைத்தால் உலகம் போற்றும் நிலை அடைவார்கள் என்ற நம்பிக்கையுள்ளவர். சில நாடகங்களும் எழுதியுள்ள இவர் தன்னம்பிக்கையில் முன்னேறிய ஒருவராகும். சமூகத்தின் முன்னேற்றம் வேண்டி எழுதப்பட்டுள்ள இந் நூலைப் படிக்கும்போது உண்மையாகவே நிகழ்வதுபோன்ற எண்ணம் உண்டாகும் வகையில் சிறந்த படைப்பாக உள்ளது.

கி. மா.
21-7-66.

பி. டி. ஜோர்ஜ்